

МАТЮ РАЙЛИ

ПЛАНИНАТА НА ТРОЛОВЕТЕ

Част 1 от „Планината на троловете“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2015

chitanka.info

Не е известно откъде точно се е появила представата за голямото, дебелокожо, полуинтелигентно и обикновено враждебно настроено същество, познато като трол.

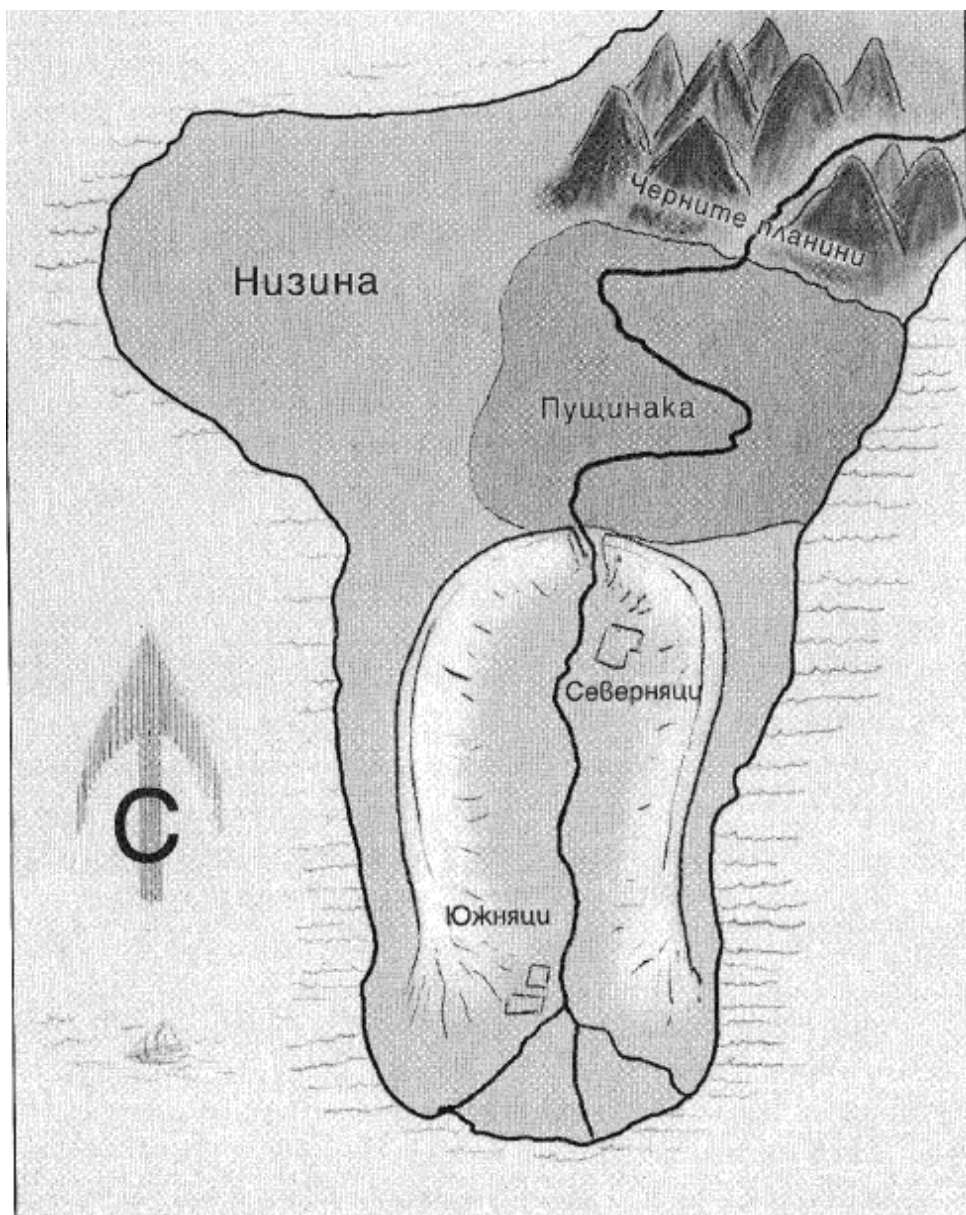
Някои антрополози твърдят, че с понятието „трол“ се описват изолирани групи, изчезващи като вид хоминиди — неандерталци, кроманьонци или дори така нареченото „липсващо звено“ в човешката еволюция. Други смятат, че троловете са просто представители на мегафауната (като мамутите и саблезъбите тигри), които са измрели със затоплянето по северните ширини...

*Дъглас Макензи,
„Произходът на
митологията“, 1974*

1.

Преди много години, някъде далеч на север...

Имало едно време една речна долина далеч на север. В нея живеело племе, чиито членове внезапно започнали да измират от непознатата болест.

Смъртта била ужасна. По кожата на жертвата се появявали гнойни пъпки, след това венците ѝ започвали да кървят. Не след дълго, изгубил сили да се движи, с окапващи зъби и покрит с циреи, болният заспивал и повече не се събуждал.

А после, сякаш за да увеличи страданията на племето, реката, която минавала през долината им от север, пресъхнала.

Макар че племето изпратило годишния си данък на троловете, те решили да спрат водата от бента си нагоре по течението. Троловете правели подобни неща от време на време, изглежда, с единствената цел да напомнят на жителите на долината с жестокостта си кой е истинският господар.

Само за няколко месеца в долината и околностите ѝ настъпила незапомнена суша. Почвата се ронела между пръстите. Почти всичко изсъхнало. Дивечът се срещал все по-рядко. Заговорило се, че дори хобгоблините, които с жилавите си тела можели да издържат по-дълго от всяко друго същество в сурови условия, напуснали леговищата си в подножието на планината в търсене на по-богати земи.

Положението на северняците станало окаяно. Реколтата била толкова оскъдна, че храната трябвало да се разпределя на дажби. Скоро станало очевидно, че липсата на храна и вода допринеся за разпространението на болестта. Започнали да измират все повече хора.

Всички отправяли горещи молитви към боговете, ала те останали нечути.

Горели свещени благовония, но това също не помогнало.

Нови членове на племето станали жертва на болестта.

Нещо трябвало да се направи.

Двама старейшини били пратени да говорят с троловете, да ги умоляват да пуснат водата. Те заминали, облечени в най-хубавите си одежди и с отличителните дървени огърлици, носени единствено от първенците.

Никой повече не ги видял.

И тогава дошли още по-лоши новини.

Хората научили, че и самите тролове страдали от ужасната болест, но успели да изнамерят цяр за нея, някакъв еликсир. Говорело се също, че срещу „специален данък“ троловете обещавали да излекуват всеки, заразен с болестта.

Някои първенци от по-малките кланове от долината заминали за Планината на троловете заедно със своите болни, за да сключат договор с тролския крал и в същото време да измолят поне мъничко вода.

Седмица по-късно болните се върнали в долината излекувани като по чудо и разказали, че пили от прочутия еликсир — кисела

жълтеникава течност.

За съжаление, добавили те, тролският крал категорично отказал да пусне вода от бента, оставяйки хората в долината в пълна зависимост от него.

Най-зловещото било, че старейшините, които отвели болните до Планината на троловете, не се върнали.

Изцелените нямали представа какво е станало с първенците им в чертозите на планинския крал, но дълбоко в себе си всички подозирали едно и също.

Такъв бил животът на хората от племето на северняците.

След време някои забелязали, че макар реката да пресъхнала, реколтата да била лоша и хората да се разболявали все повече, първото знатно семейство продължавало да се храни добре.

Поколения наред членовете на семейството на вожда били по-високи от останалите си съплеменници, по-издръжливи и по-силни и затова се провъзгласили за воини. И тъй като било задължително да останат здрави, за да могат да бранят хората си от другото голямо племе в долината, това на южняците, семейството получавало първо от оскъдната храна — разбира се, едва след като са изплатили данъка си на троловете.

— Те са воини само защото пазят ревниво изкуството да боравят с оръжие — промърморил един ден Раф на сестра си Кира, докато излизали от дългата колиба на вожда, след като донесли допълнителния налог от оскъдната си реколта.

— Тихо, Раф — прошепнала Кира. — Отново ще си навлечеш някоя беда.

— И колкото повече ядат, толкова по-силни стават и няма как да изгубят високото си положение...

— Ш-ш-шт!

— Какво могат да ми направят? — възмутил се Раф.

— Могат да те прогонят.

— Положението е толкова тъжно, че изгнанието едва ли може да се нарече наказание. Какво значение има дали ще гладувам тук, или някъде другаде?

— За мен ще има — тихо отвърнала Кира и го докоснала по ръката.

Родителите им били починали, когато двамата били малки. Кира свила рамене.

— Нещата са такива и винаги е било така. Големите налагат правилата, а малките като нас се подчиняват, за да оцелеят.

Раф се намръщил.

— Не ми харесва как стоят нещата. Може да стане и по-добре.

Но истината била, че Раф наистина бил малък и открай време си бил слабават. Макар че току-що бил навършил седемнайсет, той приличал на момче, мършав и дългурест, с рошава руса коса.

Но наваксвал липсата на сила с бързина — бил подвижен и чевръст, което като по-малък неведнъж го спасявало от пердах от големите момчета.

Освен това бил изключителен катерач по дърветата и скалите, което също му помагало понякога да се измъкне от преследвачите си.

Трябва да добавим, че Раф бил доста изобретателен. През свободното си време непрекъснато измислял нови инструменти за полската работа, кухненски прибори, а понякога — в нарушение на племенните правила — и оръжия.

Изобретението, с което особено се гордеел, било въжето му — невероятно дълго, изплетено от самия него в продължение на месеци. Разпънато, то достигало петдесет стъпки. И било яко. Трябвало да бъде такова, тъй като Раф го използвал, за да се катери по отвесните зъбери по края на долината, стърчащи на стотици стъпки над нея.

Приживе майка му насърчавала находчивостта му. Ведра и спокойна, тя разглеждала всяко негово изобретение и му задавала въпроси, които понякога го карали да се втурва да прави подобрения. Но когато изобретението било готово, тя винаги го използвала, което правело малкия Раф особено горд.

За съжаление, подобно насърчаване не било нещо обичайно за племето на Раф.

Веднъж, когато бил още момче, Раф предложил на вожда да му помогне в направата на оръжия за войните на племето.

Дори изработил нарочен образец, който да покаже на вожда — двуостра секира. Дотогава племето използвало само брадви с едно острие.

Дебелият вожд се разсмял гръмогласно.

— Що за глупак би използвал двуостра секира в битка? Нужно е само едно острие, което да стовариш върху врага! Остави боя на нас, момче!

Другите мъже от първото семейство се надпреварвали да му се присмиват. Най-много му се подигравал Бадер, третият син на вожда, който макар да бил връстник на Раф и навремето да играели заедно, сега се извисявал цяла стъпка над него и му заповядвал, сякаш бил по-голям на години.

Раф напуснал колибата на вожда засрамен и унижен.

2.

Положението на Раф и сестра му никак не било добро в племе, състоящо се от семейства, обединени около управляващото семейство.

Когато Раф бил на дванайсет, а Кира на осем, се случило нещо.

Един ден майка им не се върнала от хълмовете, където отишла с други жени да събира къпини. Вместо това една жена пристигнала тичешком в селото, крещейки с пълно гърло: „Трол! Трол скиталец!“.

Баща им тутакси се втурнал към хълмовете, последван от група воители, които според Раф не се движели достатъчно бързо.

Раф завел Кира при един съсед и се втурнал след тях, като първо ги догонвал по гласовете, а после по следите, които оставяли.

Когато стигнал хълма в източния край на долината, чул трола.

Дълбок гърлен рев отекнал през дърветата, последван от викове, пращане на счупени клони и свистене на размахан огромен чул.

— Отблъснете го! Отблъснете го към скалата!

Раф стигнал до мястото, където билото на хълма се срещало с основата на високата скална стена.

Там бил спрял от един от по-младите воители.

— Раф! — казал младежът. — Не отивай натам! Не бива да виждаш...

Но Раф настоял.

Избутал младия воин и се втурнал на полянката, където видял...

... грамаден трол, сграбчил майка му като парцалена кукла, ревящ към петимата воители, които го били наобиколили и го мушкали с копията си.

Огромното сиво създание било само две педи по-високо от човек, малко по-малко от седем стъпки, но било много по-едро от всеки мъж, който Раф бил виждал някога — широки рамене, дебел врат и четвъртата глава, състояща се сякаш само от чело и челюст. Кожата му била дебела като кожата на допотопен звяр.

Тролът стоял с гръб към отвесната скала, хванат в капан, държащ майката на Раф през кръста с мощната си ръка, докато с другата

размахвал огромния си боен чук.

Раф с ужас видял, че очите на майка му са затворени и че тялото ѝ се люшка безжизнено с всяко движение на трола. Майка му, неговата прекрасна, спокойна и насърчаваща майка!

Баща му се втурнал напред да сграбчи ръката ѝ.

— Не...! — извикал някой, но било късно.

Тролът замахнал с тежкия си чук и ударил бащата на Раф право по темето, запращайки го към отвесната скала. Той се блъснал в стената с огромна сила и се строполил на земята, мъртъв на мига.

Раф изкрещял от ужас.

После с нов оглушителен рев тролът захвърлил чука си, метнал на рамо майката на Раф и се изкатерил по отвесната скала, изчезвайки от погледа им.

Раф никога повече не видял майка си.

Докато растял, Раф все повече се уединявал.

Сестра му Кира се тревожела, непрекъснато тичала след него и често го заставяла да замълчи, когато изказвал растящото си недоволство от първото семейство. Раф смятал, че усилията на воините да спасят майка му били половинчати и безполезни и не оправдавали допълнителната дажба храна.

И затова, когато не работел на малката нива с Кира и не изобретявал инструменти, които поне малко да облекчат труда им, Раф тайно се упражнявал с оръжията си.

Направил двуострата си брадва по-малка и по-лека, за да може да я върти по-бързо. Дори сложил на новото си оръжие куха дръжка, в която пъхнал дълъг тънък нож, изработен от кремък.

Когато отивал на лов на границата с Пущинака, който се намирал северно от речната долина, Раф се упражнявал да вади бързо ножа от дръжката, така че ако се натъкне на враг, за миг да се окаже с оръжия и в двете ръце. Извършвал промушващи и разсичащи движения, сякаш изпълнявал боен танц.

Ако някой ме види, мислел си Раф, със сигурност ще си помисли, че съм си загубил разсъдъка.

Раф не подозирал, че всъщност някой често го гледал как се упражнява сам на предела на Пущинака.

Една година, по време на летния празник на жътвата, недоволството на Раф достигнало върха си и той направил нещо нечувано — поискал да се състезава в игрите.

По време на жътвата първото семейство винаги устройвало игри, които обикновено представлявали двубои и борба между синовете на вожда, в които те показвали уменията си като бойци. Дори в лоши години игрите били много популярни сред племето.

Когато Раф поискал да участва в борбата, дебелият вожд се разсмял гръмогласно, както направил преди, но този път Раф отправил искането си пред цялото племе и всички станали свидетели на разговора им.

Вождът хвърлил поглед към синовете си и кимнал небрежно.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш, момко? Селските момчета не бива да предизвикват воините. Не искам да пострадаш.

Някои от племето злорадо захихикали.

— И все пак искам да опитам — рекъл Раф.

Вождът поклатил глава и се обърнал към тълпата.

— Никой да не казва, че не съм го предупредил!

Той погледнал отново Раф.

— Добре. В такъв случай ще се бориш с Бадер.

С разтуптяно сърце Раф излязъл на импровизирания ринг срещу Бадер.

Двамата започнали да обикалят един около друг и да се дебнат. И когато Раф се хвърлил напред към противника си, един от братята на Бадер промушил крак под опънатото въже и препънал момъка.

Раф залитнал и Бадер се хвърлил отгоре му, сграбчил го в душеща хватка и го тръшнал на земята. Последвалото унижение освен че смазало духа на Раф, послужило като пример за съплеменниците му. Изминали седмици, преди драскотините и синините да изчезнат и Раф ставал за посмешище всеки път, когато се разминавал с някой от първото семейство.

Той само свеждал глава и продължавал по пътя си, кипейки от гняв.

И така Раф живял като чужденец в собственото си племе — трудел се на полето със сестра си, изобретявал оръжия и тренирал с тях, катерел се и ловувал сам на границата с Пущинака. Точно по това време водата изведнъж намаляла и хората започнали да измират.

А после дошъл денят, в който болестта повалила и сестра му.

3.

Раф забърза към колибата на първото семейство, за да види какво може да се направи.

Пред входа имаше тълпа. Хората се бяха събрали около трима млади мъже от семейството, натъкмени с най-хубавите си бойни одежди, с оръжия в ръце.

Раф въздъхна, когато видя кой е в центъра на суматохата — Бадер. Хората предаваха на високия млад воин торби със зърно и други дарове.

— Какво става? — обърна се Раф към едно момче, което забързано мина покрай него с дървен щит в ръце.

Младежът се казваше Тимбук и беше една година по-малък от Раф. Ококорен и винаги готов да угоди, Тимбук жадуваше да влезе в редиците на воините от първото семейство. Затова им беше момче за всичко и те го търпяха, макар да му се подиграваха зад гърба.

— Не си ли чул? — задъхано изрече Тимбук. — Снощи Лилибала се разболяла. — Лилибала беше единствената дъщеря на вожда и най-малкото му дете, негова любимка. — Вождът изпраща дружина, която да поиска еликсира от троловете! Изпраща Бадер с дарове и мечове. Такъв е нашият вожд, човек на действието.

— Да — рече Раф, — човек на действието, който се е загрижил едва когато едно от собствените му деца е повалено от болестта.

— Бадер ще ни спаси! — разпалено извика Тимбук. — Знаем, че ще го направи.

Тимбук се завтече с щита и го връчи почтително на Бадер.

Раф проследи суматохата. Вождът на племето и неговата клика от старейшини роднини тупаха Бадер по гърба и му пожелаваха успех.

Раф се взря в тлъстите им телеса и поглади собствената си мършава снага — племето гладуваше, но беше повече от очевидно, че в семейството на вожда продължават да си тъпчат търбусите.

Нещо по-силно от него го накара да пристъпи напред и да поздрави вожда.

— Сестра ми се разболя — каза той на висок глас.

— Както и любимата ми дъщеря — отвърна вождът. — Уповавай се на Бадер. Той ще покаже на онези тролове, че северняците са благородни люде и ще ги принуди да му дадат малко от прочутия си еликсир.

— Каква цена искат за него? — попита Раф.

Наясно беше каква е цената. Залагаш си главата за еликсира — онзи, когото обичаш, оцелява, но ти оставаш при троловете. Раф си помисли, че първото семейство не са от хората, които с готовност биха се пожертвали за когото и да било.

— Не се пазарим с тролове! — заяви вождът, като повиши тон, така че всички да го чуят. — Другите кланове може и да го правят, но репутацията на северняците е нещо, с което те не могат да се похвалят! Бадер ще се върне с еликсира и племето ни ще бъде изцелено от проклетата болест!

Тълпата нададе ликуващи викове.

Вождът се усмихна.

После дружината — Бадер и двама други яки младежи, с трима по-дребни съплеменници, носещи даровете и провизиите — потегли на север към изхода от долината.

Раф ги изгледа мълчаливо как се отдалечават, след което се върна в мизерната си колиба да се погрижи за сестра си.

Групата на Бадер така и не се върна.

Очакваха ги след седмица, но седемте дни станаха десет, после петнайсет.

Всеки ден Раф бдеше на северния край на долината, но не видя нито следа от Бадер или спътниците му.

А през цялото това време състоянието на Кира се влошаваше. Очите ѝ хлътнаха и около тях се появиха тъмни кръгове. Циреите по кожата ѝ ставаха все повече. Венците ѝ съхнеха възпалени.

Раф се грижеше всеотдайно за нея. Накрая трябваше дори да поднася храната и водата към устата ѝ, когато тя остана без сили.

Една вечер Кира му се усмихна немощно с напуканите си устни.

— Никога... не съм предполагала, че ще видя... деня, когато ти ще се грижиш за мен. — Тихият ѝ смях премина в болезнена,

раздираща кашлица.

Същата вечер Раф галеше косата ѝ, докато тя се унасяше в сън. Вече не можеше да понася цялата тази мъка. С всеки изминал ден сестра му се доближаваше все повече и повече до смъртта, а от дружината на Бадер все така нямаше вест.

Следобед, на шестнайсетия ден от заминаването на воините на Бадер, Раф взе решение.

Вечерта Кира се събуди от неспокойния си сън и видя, че Раф е коленичил до огнището и пълни мяха си от заешка кожа.

— Раф. Какво правиш?

— Отивам до Планината на троловете да взема еликсира.

— Раф, не! Не можеш! Не можеш да се дадеш на троловете, за да се излекувам. Нима мога да живея, като знам, че си разменил своя живот за моя?

Раф се обърна към нея и Кира видя огъня в очите му, блясъка на пламенната му решимост.

— Кира, не съм казал, че ще разменя себе си за еликсира. Казах, че отивам до Планината на троловете да взема еликсира. Ще го открадна от троловете.

4.

По-късно вечерта, много след като последните огънове в дворовете угаснаха и остана да свети единствено пълната луна, Раф се измъкна тихомълком от скупчените колиби, образуващи селището на северняците.

Докато прехвърляше един от по-високите хълмове, той погледна зад себе си и видя сияние на източния хоризонт, далеч зад селото му — обиталището на южняците.

Поколения наред северняците и южняците бяха непримирими врагове, но малцина си спомняха какво точно бе причинило враждата. Може би разликата във външността — северняците бяха светлокожи и светлокоси, докато южняците имаха по-тъмен тен и бяха с дълги бради, космати ръце и рунтави вежди.

От малък Раф беше научен да вдига тревога всеки път, когато забележи в земите им да се навърта южняк. Вярно, южняците не крадяха деца през нощта, но си оставаха отрепки, долни псета, готови да откраднат житото ти в мига, в който им обърнеш гръб.

Същото беше и с хобгoblinите. По-дребен от човек, но поковарен и хитър, хобгoblinът можеше да се промъкне в колибата ти през нощта и да ти открадне цялата дажба храна, която държиш до леглото си. Когато действаше сам, хобгoblinът беше досаден крадец и макар кискането му в нощта да караше децата да сънуват кошмари, сам по себе си той не представляваше особена опасност за човека и гледаше час по-скоро да избяга. На по-големи групи обаче хобгoblinите можеха да са страховити — банда от тях беше в състояние да залови човек и да го прикове за земята, след което да го изяде жив. Хобгoblinите нито строяха, нито произвеждаха каквото и да било. Живееха в пещери в планините или на изоставени места, построени от други.

Троловете обаче бяха нещо съвсем друго.

Те крадяха деца през нощта.

И дори един-единствен трол представляваше смъртна опасност.

Всяка вест за трол скиталец в долината пораждаше огромен страх и паника. Палеха се огньовете и се поставяше нощна стража, ако се знаеше, че наоколо се навърта такъв трол.

Раф знаеше от дете, ако види трол, да бяга презглава.

Троловете се подвизаваха северно от речната долина в обвеяните със злокобна слава планини, които по една прищявка на природата изолираха полуострова, на който живееха племената от долината.

Наричаха ги Черните планини.

Те доминираха над всичко — назъбени, тъмни и високи, видими от цялата долина, постоянно напомнящи на северняци, южняци и други по-малки кланове за странната чужда култура, упражняваща безмилостен терор над живота им.

Защото именно в тези планини троловете бяха запречили реката, която течеше през долината. И като контролираха достъпната за жителите на долината вода, троловете събираха данък от тях — храна, а понякога искаха и човешки жертвоприношения.

Освен тролове Черните планини криеха и други опасности — изолирани кланове хобгоблини и скитащи глутници планински вълци.

Между речната долина и обвеяните със злокобна слава планини имаше ивица неплодна земя, известна като Пущинака.

Навремето там имало могъща гора, напоявана от същата река, която течеше през долината, но сега пущинакът представляваше воняща смесица от блата, тресавища и папрати. Мъртва земя, която удобно отделяше по-примитивните създания от планините и човеците в долината.

Слънцето тъкмо се подаде зад хоризонта, когато Раф изкачи най-северния хълм на речната долина и пред визора му се разкриха Черните планини и пущинакът. От планините подухваше хапещо студен вятър.

Един старец от племето веднъж беше казал на Раф, че троловете обичат студа и не могат да оцелеят на по-топли места, поради което оставали в планините и затова изисквали данък от човешките племена.

Раф дълго стоя на върха на последния хълм, попаднал между двата свята — познатия свят на родната долина и неизвестното пред него.

Вярно, беше се упражнявал с оръжията си на границата с Пущинака, но нито веднъж не се бе осмелявал да навлезе навътре в него.

Ала днес бе различно, помисли си той. Днес трябваше да го направи.

Погледна назад към долината с коритото на мъртвата река, разсичащо я като белег по цялата ѝ дължина. За момент се поколеба и си помисли дали да не се върне...

Не. Вече беше решил.

Щеше да го направи заради сестра си.

И тъй, Раф си пое дълбоко дъх, обърна се към Пущинака и напусна пределите на познатия си свят.

5.

Стара пътека прекосяваше Пущинака, като лъкатушеше през откритата местност.

Някога тя била редовно използвана и отъпкана, но сега цялата бе обрасла в бурени. Понякога изчезваше напълно под храсталаците и локвите и Раф трябваше да я търси отново по-нататък.

Вървеше по пътеката, оградена от двете страни от гъсталак от бодливи храсти. От време на време се стряскаше, когато някоя птица излиташе с шумно пърхане или невидимо животно се шмугваше в гъсталака.

Прецени, че ако поддържа добро темпо, ще му трябват три дни да прекоси Пущинака.

Първата нощ установи лагера си до зловонен кален поток и запали малък огън. Веднага щом пламъците се разгоряха, Раф видя нещо между дърветата.

Черен вълк, който се взираше в него с немигащи очи.

Раф не знаеше откога е бил там. Ръката му посегна към брадвата.

Вълкът просто стоеше с ниско приведена глава и го гледаше. После бавно раззина паст, оголвайки дълги, смъртоносно остри зъби, и изръмжа...

Втори вълк изскочи от бодливите храсти отляво.

Раф се обърна и вдигна брадвата точно когато звярът го връхлетя, събори го на земята и се приземи отгоре му. Раф се помъчи да се освободи, но животното не помръдна. Острието на брадвата се беше забило дълбоко в гърдите му.

В този миг първият вълк атакува, хвърли се към него, докато той лежеше беззащитен на земята. Вълкът скочи...

Шшшт!

... но падна на земята и се плъзна в калта, за да спре пред Раф със стрела, щръкнала от ребрата му.

Раф се обърна и видя тъмна фигура, стояща в края на поляната с опрян на рамото арбалет.

— Равнинни вълци — каза непознатият, докато презареждаше оръжието си. — Следяха те от няколко часа. Птиците знаеха, че са тук. Затова политаха. Имаш късмет, че са от равнинните. Те са по-дребни от планинските вълци и далеч не са агресивни като тях.

— Не са агресивни ли? — слиса се Раф.

— О, никак даже. — Непознатият пристъпи на светло и се оказа, че е дребен старец. — Глутница планински вълци нямаше да си направят труда да те дебнат. Щяха да те убият на мига.

Каза го съвсем равнодушно, като човек, който обяснява прости истини.

Раф впери поглед в стареца. Беше наистина най-старият човек, който бе виждал някога, много по-стар от племенните старейшини. Имаше дълга прошарена брада, необичайни очи, като цепки, и странна шапка от тръстика. В ръцете си държеше вече заредения арбалет, готов отново за стрелба.

— Кой си ти? — попита Раф.

— Казвам се Ко — любезно отвърна старецът. — Живея сам в Пущинака, на спокойствие, което може да се намери единствено в уединението.

Като дете Раф беше чувал по-големите момчета да говорят за някакъв отшелник, който живеел в Пущинака, зъл чужденец от изток, който правел магии и заклинания. Може би беше точно той.

— Здравей, Ко — рече Раф. — Името ми е...

— Раф, брат на Кира. Понякога ловуваш в тези земи, а друг път се сражаваш със сенки с оръжия, които сам си изнамерил. Често те наблюдавах.

— Нима?

— О, да. И ми харесваше да го правя. — Ко се усмихна. — Ти си изобретател. Измисляш оръжие и после се научаваш как да го използваш, като го изпробваш. Хубаво е, че младеж като теб се опитва да създава нови неща.

Раф наклони глава настрани.

— Когато показах едно от оръжията си на вожда, той ми се присмя и ме нарече глупак.

Ко въздъхна.

— Виждал съм и други от твоето племе по тези земи. Те са глупаците. Твоите хрумвания са неочаквани и находчиви.

— Виждал си мои съплеменници? — сепна се Раф. — Случайно да си видял група от шестима мъже да минават оттук преди около шестнайсет дни? Трима воители и трима носачи?

— Разбира се, че ги видях. Как бих могъл да ги пропусна? Изобщо не си правеха труда да се движат безшумно. Говореха много за троловете, преди да навлязат в планината.

— Видя ли ги да се връщат?

— Не.

— Казваш, че си ги чул — рече Раф. — Но не си говорил с тях?

— Често проследявам хората, които минават през тези земи. Способността да се движиш безшумно и незабелязано е умение, което моят народ цени високо. Когато бях по-млад, ако ми позволиш нескромността, бях много добър в изкуството на безшумното придвижване.

Раф погледна стареца и реши, че това е било много, ама наистина много отдавна.

— Откъде знаеш името ми? — попита той.

Ко отново се усмихна.

— Сестра ти те вика, когато идва да те търси по залез. А ти я наричаш по име, когато отиваш при нея. Тя се бои, когато излизаш сам.

— О.

— И какво те е накарало да навлезеш така навътре в Пущинака, млади ми Раф? Далеч си от обичайната си територия. Изглеждаш подготвен за дълго пътуване.

— Болестта порази сестра ми. Отивам до Планината на троловете да взема еликсир за нея.

— Смяташ да дадеш своя живот в замяна на нейния ли? — Старецът изглеждаше изненадан. — Да платиш жестоката цена на троловете?

— Смятам да донеса еликсир за сестра си — повтори Раф.

— Разбирам.

Старецът се вгледа в Раф, сякаш се мъчеше да реши дали да казва нещо.

— Раф — рече накрая, — ти си умно момче, по-умно от всеки друг. Виждал съм хора от твоето племе. Но интелигентността не е мъдрост. Да си интелигентен, означава да можеш да измисляш нови неща, похвати, идеи. Това е похвално и наистина младите могат да

проявяват интелигентност. Мъдростта обаче идва от опита, когато видиш как нещата се случват отново и отново, и по тази причина младите рядко са мъдри. Ще позволиш ли на един старец да сподели с теб малко от натрупаната мъдрост?

— С радост.

— Когато тръгваш да търсиш еликсири, първо се увери, че знаеш какво е еликсир — рече просто Ко.

Раф се намръщи.

— Еликсирът е лек. Течност, която човек изпива и се избавя от болест.

— Казах, каквото казах. — Ко премигна бавно. — Надявам се това да ти помогне в твоето дирене. Ще ми е мъчно, ако сестра ти умре. Винаги ми се е струвала хубаво момиче, което милее за теб...

До слуха им достигна вой.

Раф се обърна, старецът също.

— Това е вой на планински вълк — рече Ко. — Слизат от планината да ловуват.

Раф впери уплашено поглед в мрака.

— Те са нощни ловци — каза Ко. — Огромни песове, които могат да виждат в тъмното, сякаш е ден. Но те слизат рядко в Пущинака, само когато усетят възможност да докопат плячка. — Старецът впери взор в мрака, сякаш преценяваше нощта. — И тази вечер определено са усетили такава възможност. Възнамеряваше ли да пренощуваш на това място?

— Ами... да. Защо?

— На няколко левги отгук е Разрушеният мост. Отвъд него, в онази част на Пущинака, която е най-близо до планината, често бродят тролове скиталци. Единствено неспособността им да пресекат лесно Разрушения мост ги спира да се появяват във вашата долина по-често, отколкото го правят.

— Тролове скиталци...

— Обикновено е безопасно да лагеруваш от тази страна на моста, но ако наоколо има планински вълци... Е, вълците определено могат да прекосят Разрушения мост. Май ще е по-добре да намериш подслон в дома ми за през нощта. Не е кой знае какъв, но съм го укрепил срещу хищници.

Раф се намръщи и понечи да обмисли предложението.

В същия момент още няколко вълка отвърнаха на зова на първия, но от другата страна на Пущинака. Общуваха помежду си, ловуваха като глутница.

Раф се обърна към съсухрения старец и кимна.

— Благодаря ти. Мисля, че идеята е много добра.

Ко живееше в малка колиба, построена върху купчина камъни наскреж едно вонящо блато.

Бръмчаха всякакви крилати гадини, крякаха жаби, а от време на време необичайно големи змии се подаваха на повърхността на мътната вода и изпълзяваха в гъсталаците.

За да стигнат до колибата, Ко извади една дълга дъска и я използва като мост над зловонната вода.

— Планинските вълци не плуват в такива смърдящи блата — каза той, докато прекосяваха.

Ко вдигна дъската, след като стигнаха до колибата.

— Бързо се свиква с вонята — жизнерадостно добави той. — Едно от най-големите предимства на човешкия мозък е способността му скоро да престава да обръща внимание на неприятната миризма.

Тази вечер, на светлината на малкия огън, Ко и Раф разговаряха надълго и нашироко за много неща.

Раф разпита Ко за живота му в тези далечни земи, а Ко се намръщи, когато Раф му разказа за племенната йерархия на северняците.

— Какво мерзко назадничаво устройство — рече той. — Най-успешните култури, които съм виждал, не позволяват на подобни хора да управляват. Накрая хората осъзнават, че ако искат обществото им да се развива, всеки трябва да допринесе за него по най-добрия начин, на който е способен. И силните трябва да изберат да служат на групата като цяло, а не на собствените си интереси. Племената, управлявани от главорези, не се развиват. Накрая заливят и умират.

— Кажи ми, знаеш ли нещо за тази болест? — попита Раф.

— Понякога моряците от родината ми, които заминават на дълги плавания, се разболяват от подобна болест. Но никога не е бил откриван лек за нея — каза Ко.

— Знаеш ли как троловете са открили своя еликсир? — попита Раф. — Как е възможно такива неуки същества да намерят лекарство, а ние да не можем?

— Не — каза Ко и се намръщи. — Не знам. Планинските тролове по тези земи не се славят с ума си. Откриването на еликсира е най-любопитното нещо, за което засега нямам обяснение.

Докато казваше това, Ко взе брадвата на Раф. След кратък оглед изсумтя доволно и извади кремъчния нож, скрит в дръжката.

— А, колко хитроумно! — Но после добави: — Не всички тролове са скотове, Раф. Напротив, някои техни по-древни събрата са известни със забележителната си интелигентност. Ето още една мъдрост за теб — не съди за цялата раса по действията на отделни нейни представители. Ако трябваше да съдя за теб по действията на съплеменниците ти, щях да смятам, че си тъпак, който не си пада много-много по мисленето.

Раф кимна.

— И макар на външен вид тролът да е доста грубоват и да има дебела кожа — добави Ко, — той си има слаби места.

— Какви са те?

— Подобно на крокодила, тролът има много мека кожа под брадичката и на подмишниците — рече Ко.

Докато старецът разглеждаше ножа на Раф, момчето изучаваше арбалета му. Огледа подробно мощния изстрелващ механизъм и малката колекция стрели, прибрана в нарезки от лявата му страна — някои имаха остри върхове, а други бяха с издути топчета на върха, пълни с някакъв материал. Не пропусна и здравето въже със златист цвят, закачено на две куки от дясната страна на оръжието.

— Това е най-доброто въже, което съм виждал някога — рече той.

Ко кимна.

— Изработено е от един от най-добрите оръжейници в моята страна за стария ми командир, който ми го подари на раздяла.

Раф извади собственото си въже. В сравнение с въжето на стареца то изглеждаше грубо и примитивно.

— А аз си мислех, че моето си го бива, пък то...

— Твоето въже също е добро — отсече Ко. — Изработил си го със собствените си ръце. Пък и става въпрос за въже. Щом може да

издържи тежестта ти, нужно ли е да е красиво?

Раф се усмихна. И докато се усмихваше, забеляза в ъгъла на колибата шест малки зелени бурета с нещо като фитили, стърчащи от капациите им. Върху страните им бяха изписани някакви странни знаци:

火粉末

Раф кимна към тях.

— Какво има в онези бурета?

— А... — ухили се Ко. — Това е може би най-голямото изобретение на моя народ, тайната формула, която имам привилегията да знам.

Ко отиде при едно буре, вдигна капака му и загреба шепа черен прах.

— Нарича се „огнен прах“ — рече той. — Войската го използва, за да изстрелва тежки железни топки на огромни разстояния срещу редиците на врага, да поваля бойните им слонове и да пробива стените на крепостите им.

Раф се втренчи в черния прах.

— Нима може да гори?!

— Нещо много повече. Ако запалиш фитилите, буретата ще пламнат и ще се получи силен взрив. Този странен прах спечели много войни за страната ми.

Раф закима бавно. Беше силно впечатлен.

— Огнен прах значи.

Ко се наведе напред.

— И като става дума за печелене на битки, млади приятелю, нека споделя с теб още една мъдрост, щом скоро сам ще водиш своята битка — за да повалиш четирикрак звяр, е нужно да нараниш само два от краката му. Правилото важи както за бойните слонове, така и за планинските вълци.

Раф мислеше върху това, докато си лягаше — защото по-късно, отвъд тънките стени на колибата, сред по-близките шумове от блатото, той чу шумоленето на клонките и сумтенето на глутницата вълци, които бяха някъде съвсем наблизо. Беше благодарен, че е приел поканата на стареца да пренощува при него.

6.

На следващия ден Ко предложи да съпроводи Раф в търсенето му поне за част от пътя.

— Познавам Пущинака — каза той — и бих могъл да ти помогна да преминеш блатата през някои по-трудни участъци.

Раф се зарадва на помощта му и през деня двамата доста напреднаха през Пущинака.

Ко наистина познаваше добре тези земи. На местата, където пътеката изчезваше под обширни локви, той знаеше къде са бродовете и спести на Раф много часове, които щяха да са му нужни да заобиколи наводнените райони.

Старецът вървеше с широки леки крачки, провесил небрежно арбалета в ръце.

— Как така се озова по тези земи? — попита го Раф по обяд, когато спряха да хапнат.

— О, дойдох тук с голяма войска от изток, водена от велик император воин. През дългия ни поход завладяхме много земи и натрупахме богатства. Аз бях лечител, който се грижеше за войниците, когато бяха ранявани или се разболяваха. Войската ни спря марша си на хиляда левги източно оттук и когато пое обратно, аз попитах императора дали мога да остана в тези земи. Той удовлетвори молбата ми и аз преминах много хълмове и долини, докато се установя в Пущинака с неговото великолепно усамотение.

— Не обичаш хора ли? — попита Раф.

— Не обичам онова, което хората си причиняват един на друг.

Когато слънцето започна да клони към залез в края на втория ден, върху пътеката се спуснаха черни сенки. Дърветата сякаш посягаха към Раф с клони като жилести ръце с хищни нокти. Ко изобщо не забелязваше мрачната обстановка.

Когато се стъмни, двамата стигнаха до Разрушения мост.

„Разрушен“ беше твърде хвалебствено определение, помисли си Раф, докато го гледаше.

Всъщност вече нямаше никакъв мост.

Тук пътеката се прекъсваше от широк кален поток, част от сухата река, която се виеше надолу към долината на Раф. През вековете, когато течението е било буйно, реката бе изровила дълбок пролом в зеленикавата земя, широка около трийсетина стъпки и дълбока петнайсет, с отвесни кални стени. Самото корито представляваше тресавище — мокро, кафяво и вонящо.

В някакъв момент някой бе построил мост над потока, но той отдавна беше пометен от водата или талпите му бяха откраднати за други цели, така че сега бяха останали единствено стълбовете, които ги бяха поддържали. Те се издигаха над калното корито на равни интервали и човек можеше да прескача от един на друг, стига да има достатъчно широк разкряч и да умее да пази равновесие.

Раф видя и друго нещо в калта на коритото.

Следи.

Само че не бяха човешки.

Тези бяха по-големи и по-дълбоки, отколкото отпечатъците от човешко стъпало, а пръстите на краката бяха къси и дебели. Стъпки на тролове.

— Разрушеният мост е най-големият защитник на твоята долина, Раф — каза Ко. — Троловете нямат същите пръсти на краката като човеците. Техните са по-малки и не така подвижни. Резултатът от това е, че не могат да пазят равновесие като човеците. За един трол прескачането от един стълб на друг би било голямо постижение. Именно затова троловете скиталци сравнително рядко достигат долината ви.

Раф посочи отпечатъците в тресавището.

— Онези следи стигат само до средата на коритото. Защо?

Ко кимна.

— Калта в коритото е убийствена. Гъста и лепкава, коварна като подвижни пясъци. Заседнеш ли в нея, бавно те засмуква надолу. Стъпките стигат само до средата, защото някой непредпазлив трол безнадеждно е затънал и тресавището го е погълнало.

Раф се вираше с ужас в калта. На повърхността ѝ се пукна мехур, сякаш тресавището бе живо.

— Троловете са много по-силни от човеците — рече той. — Но не са особено умни, нали?

— Като изключим по-дребните полски тролове, наистина е така — съгласи се Ко. — В безкрайната си мъдрост Великият създател се е погрижил нито едно същество да не получи всяка дарба. Да, троловете имат огромни размери и сила, но заради тези дарби имат слабо развита способност да пазят равновесие и ограничен разум. Човеците са надарени със съобразителност, но с малко чиста сила. Вълците са коварни и с много по-добро обоняние и слух, но за щастие, нямат срещуположни палци. — Ко се усмихна малко тъжно. — Мисля си, че Създателят просто е искал да направи живота на този свят по-интересен.

Раф насочи вниманието си от следите в калта към доста злокобния терен от другата страна на Разрушения мост. Гъсталакът от тръни там изглеждаше по-плътен, сенките — по-заплашителни.

Всичко това започваше да става прекалено истинско. Истински вълци, истински тролове, истински мрак. Студен страх го прониза и за момент той си помисли дали да не се върне. Дръзкото тръгване на това приключение му беше изглеждало много по-лесно от отчайващото бездействие в колибата му в долината.

Помисли си за Кира, която умираше от болестта, и решимостта му се възвърна.

Той се обърна към Ко.

— Троловете по природа ли са жестоки? Когато бях съвсем малък, ме учеха, че всеки трол е чудовище, желаещо единствено да яде човешко месо и да сее хаос и разрушения.

Ко го изгледа продължително, преди да отговори.

— Изключително пронизателен въпрос, Раф. Мнозина човеци прекарват целия си живот, без да се усъмнят в „истините“, които са им били втъпявани.

— Е?

— Въпреки че планинският трол е с огромни размери, мозъкът му е малък и затова той е неспособен на сложна мисъл. Това обаче не означава, че е неспособен да мисли. Простите мозъци мислят просто — яж, убий, получи предимство, но най-вече — оцелявай. Тролът яде човеци, за да оцелее. Изисква данък от човеците, за да оцелее. Да, някои тролове наистина са архижестоки, така че техните мисли включват и такива като господствай, надзиравай, наранявай, унижавай.

— Значи повечето тролове не са жестоки по природа?

— Така мисля. Известна част от човеците са жестоки, но това не означава, че всички човеци са такива. Само когато жестокият се сдобие с власт, жестокостта му започва да доминира. Същото важи и за троловете, но при тях това се случва по-често, защото те са простовати и лесно могат да бъдат подведени.

Раф се замисли над думите му и осъзна нещо.

— Виждал съм как добри хора стоят мълчаливо настрана, докато жестокият вожд пребива техен съплеменник просто от лошотия. Другите приемат жестокостта от страх да не станат нейни жертви, а не защото са съгласни с нея. И в същото време се срамуват от това.

— Емоции като срама и вината — рече Ко — са цената, която плащаме за по-големия мозък. Човекът знае, че може да избере да се опълчи срещу жестокостта, тролът пък може да се оправдае, че е слабоумен.

Раф не каза нищо.

— Интересен диспут — рече Ко. — От години не съм провеждал подобен. Е, това е един от недостатъците на отшелническия живот.

Той се огледа.

— Така, изправени сме пред избор. Можем да пресечем Разрушения мост сега и да продължим през Пущинака през нощта или да лагеруваме тук.

Раф погледна към суровия терен от другата страна. Пълната луна се издигаше над планината.

— Ами планинските вълци? — попита той.

Ко сви рамене.

— Рано или късно ще ти се наложи да лагеруваш близо до планината, Раф. Едно рисковано търсене не би било такова, ако е лесно. Ако останем тук, поне ще имаме време да вземем предпазни мерки срещу вълците. Това е най-доброто, на което можем да се надяваме.

— Мисля, че е по-добре да пренощуваме тук — рече Раф.

— Мъдро решение — съгласи се Ко.

7.

Звукът от нещо едро, пробиващо си път през гъсталака, събуди Раф.

Той рязко отвори очи. Още беше тъмно. Погледна към осветената от луната гора около бивака.

До него Ко вече беше буден. Главата на стареца бе застинала неподвижно и той се вслушваше напрегнато.

Силното пращане, съпроводено с тътен, идваше от другата страна на потока.

И тогава Раф чу другите шумове — трошене на клонки, тежки стъпки по влажната земя и изведнъж — плътни гласове, прорязващи неподвижния нощен въздух.

— Ето го!

— Дръжте го!

Гласовете имаха дълбочина, каквато човешкият глас не можеше да достигне.

— Тролове? — прошепна Раф.

— Да — тихо отвърна Ко. — Стой под покривалото и не мърдай.

По предложение на Ко бяха легнали да спят до самата гора от тази страна на калния поток, без огън и с натрупани върху покривалата листа, които създаваха някаква маскировка. Раф се сгуши под покривалото си и се загледа към отсрещния бряг, благодарен, че коритото на потока ги отделяше от онова, което приближаваше в гъсталака...

Огромна сива форма изскочи от бодливите храсти на отсрещния бряг и спря с подхлъзване на ръба на зловонното дере.

Раф зяпна от изненада.

Виждаше го съвсем ясно на лунната светлина.

Беше високо шест стъпки, с чудовищно широки рамене, чудовищно големи юмруци, чудовищно дебел врат и чудовищно яка глава.

Всъщност единственото, което не беше чудовищно голямо, бяха краката — непропорционално къси, дебели, тромави ноги, които поддържаха огромното тяло.

Трол.

Раф виждаше такова същество за първи път от деня, в който загинаха родителите му. Само че този трол, въпреки внушителните си размери, беше уплашен до смърт.

Спасяваше се.

Тролът стоеше на ръба на потока, изненадан, че пътят му за бягство е отрязан.

Дълбоките гласове отново се разнесоха от трънливата гора зад него.

— Ето! Следи! Водят към моста!

— Къде си, Дюм! Ще те спипаме!

Раф зърна огънове в гората — преследвачите му размахваха запалени факли.

Тролът беглец се огледа отчаяно наляво и надясно, преди да осъзнае, че няма друг избор, освен да се опита да пресече потока по стърчащите стълбове на Разрушения мост.

Раф гледаше как грамадното създание преценява първия си скок до най-близкия каменен стълб — опитът като че ли изискваше пълното му съсредоточаване.

Тролът скочи...

... и се озова на първия стълб, олюля се заплашително, но някак успя да се задържи.

В същия миг преследвачите му — четирима други тролове — изскочиха от гората с факли в огромните си ръце. Ако изобщо беше възможно, те бяха по-високи и по-тежки от първия — извисяваха се на почти седем стъпки, с по-широки рамене и по-дълги ръце. Но и техните крака бяха къси и дебели.

Преследвачите видяха събрата си, който се олюляваше отчаяно на стълба високо над калното корито, с разперени настрани ръце, и избухнаха в смях.

— Вижте го само! Тъп Дюм! — извика един.

— Не падай, Дюм — изкиска се друг. — Вонящата тиня под теб е тресавище!

И тогава третият преследвач хвърли нещо по трола беглец. То отскочи от гърба му и от него се разля течност, преди да полети към тресавището.

Раф видя как пада в калта с мек плясък — беше нещо като голяма чаша. Само за секунди тресавището я погълна.

— Полека, Дюм! Да не изгубиш равновесие!

Раф се намръщи. Четиримата преследвачи изглеждаха... пияни.

И наистина, точно тогава друг от тях отпи голяма глътка пенлива течност от собствената си чаша, преди да я запрати по бягащия трол и да го улучи в тила.

— Ха-ха! Уцели го в кратуната!

— Какво пък, не го е заболяло!

Тролът беглец — Дюм по всяка вероятност — рискува втори скок до следващия стълб и сполучи. Отново едва успя да запази равновесие в ситуация, в която Раф би се справил без никакъв проблем.

Преследвачите започнаха да хвърлят каквото им попадне под ръка по Дюм — клони, камъни. Всички те отскачаха от дебелината му сива кожа.

И тогава един от троловете на брега хвърли по-голям камък.

Той улучи беглеца в слепоочието. Дюм изгуби равновесие и полетя от стълба, праметна се във въздуха, докато падаше петнайсет стъпки надолу и цопна в потока, потъвайки чак до бедрата в лепкавата кал.

Неподправеният страх, изписан на лицето му, когато осъзна положението, в което бе изпаднал, потресе Раф до дъното на душата му.

Това изражение бе едно и също за всички създания, били те хора, елени, хрътки, а явно и тролове — изражение на дълбок ужас, който те завладява, когато осъзнаеш, че си само на миг от смъртта и че няма абсолютно никаква надежда за спасение.

Четиримата преследвачи избухнаха в див кикот, когато го видяха да пада в калта. Полетяха още два камъка.

— Май трябваше да си помислиш, преди да говориш с Грая — извика един от тях. — Тъп Дюм! Ще се видим в отвъдното, влекач глупав.

Един последен камък тупна и отскочи от главата на беглеца и четиримата преследвачи тръгнаха през бодливите храсти обратно към

планината, зарязвайки трола на име Дюм да умре.

Раф бе гледал всичко това с някакъв мрачен интерес. Все още се взираше в люлеещите се клони на бодливите храсти от другата страна, когато чу как тролът в тинята заскимтя отчаяно.

Момъкът се измъкна изпод покритото с шума платнище и тръгна към високия бряг.

— Раф...! — изсъска Ко.

Раф само вдигна ръка.

Погледна надолу към блатото и видя безнадеждно затъналия трол, който дишаше тежко и напразно се мъчеше да се освободи от лепкавата кал. С всяко движение успяваше само да потъне още повече.

Тролът изглеждаше жалък и обезумял от ужас. Щеше да умре тук, бавно и самичък.

— Хей... — повика го Раф.

Тролът рязко завъртя глава и се огледа, преди да осъзнае, че гласът идва от южната страна на калния поток.

Уплашените му очи откриха Раф и за миг младежът видя как през тях минава сложна поредица от мисли — тролът се нуждаеше от помощта на човек, но предвид отношенията между човеци и тролове, подобно нещо не изглеждаше много вероятно.

— Моля, помогни на Дюм — каза той и потъна още малко в калта.

Раф изгледа дълго и твърдо създанието. Спомни си за майка си в хватката на дивия трол. Никога не се беше замислял, че собствената му първа среща с подобно същество може да включва спасяването му.

— Ако ти помогна, нали няма да ме нараниш? — каза той.

— Дюм няма да те нарани. Дюм обещава да не те нарани.

Ко застана до Раф.

— Не всички тролове разбират що е благодарност, Раф — прошепна той. — Ако го спасиш, може да сметне, че не ти дължи нищо.

Раф сви устни. Все още мислеше.

— Това не трябва да те засяга... — продължи Ко.

Раф се завъртя към него.

— Напротив. Засяга ме. Няма да стоя и да гледам как някой умира.

С тези думи той взе брадвата си, върза въжето за дръжката ѝ и хванал другия му край, хвърли брадвата към затъналия трол.

Тя цопна в калта до Дюм и той я сграбчи.

— Хвани се здраво и ще те издърпаме — каза му Раф.

Тролът се подчини и с бавни внимателни движения Раф и Ко, който се включи с голяма неохота, го задърпаха през калта към брега. Щом Дюм се измъкна от тресавището и стъпи върху по-твърда земя, двамата използваха въжето, за да му помогнат да изкачи отвесната стена, докато най-сетне тролът стъпи на техния бряг.

Той се изправи в целия си ръст, извисявайки се цяла глава и рамене над Раф и Ко.

Последва дълга пауза, докато ги изучаваше с поглед.

— Дюм иска да научи твое име, за да благодари.

Раф се усмихна.

— Името ми е Раф.

— Благодаря, Раф. Благодаря, че спасява живот на Дюм.

8.

Раф, Ко и Дюм седяха около остатъците от огъня. Беше много късно. Гората около тях беше тъмна и неподвижна. Раф се взираше с опасение и интерес в огромния трол. Дюм изглеждаше голям и силен, но спокоен, не вбесен и див като трола, който бе убил родителите му.

— Защо онези тролове те гонеха? — попита Раф.

— Дюм отказва предизвикателство и затова те гонят Дюм — отвърна тролът. — Опитват убие Дюм.

— Отказал си предизвикателство ли? — попита Раф.

— Троловете имат воинска култура със сложни ритуали — обясни Ко. — Често споровете се решават с предизвикване на съперника на двубой на Бойната платформа. Предизвиканият не може да откаже, а боят е до смърт.

Дюм кимна тъжно.

— Дюм само искал да помогне на приятел Грая.

— Какво стана? — попита Раф.

— Приятел Грая е тя-трол. Грая прекрасна. Грая винаги добра с Дюм, макар че тя-трол Грая от добър род, а Дюм прост влекач.

— Влекач ли? — Раф погледна към Ко.

— Влекачите са работниците в света на троловете — обясни старецът. — По цял ден влачат тежки каменни шейни, натоварени с провизии нагоре по склоновете на Планината на троловете. — Той сниши гласа си до шепот. — Влекачите не са така умни като управляващите тролове, както можеш да се убедиш от начина му на говорене.

— Вчера Дюм вижда Грая плаче и пита какво има — продължи Дюм. — Грая казва, че сгодена за трол принц Турв. Трол принц Турв син на тролски крал. Много силен трол. Много могъщ трол. Но Грая не харесва трол принц Турв. Тя казва Турв лош трол и не иска бъде сгодена за Турв. Тъй като Грая добър тя-трол и приятел на Дюм, Дюм иска среща с трол принц Турв. Дюм казва Турв, че Грая нещастна да е сгодена за Турв и че Турв трябва намери друг тя-трол за жена.

Дюм въздъхна тъжно.

— Турв много ядосан на Дюм. Турв предизвиква Дюм на двубой на Бойна платформа. Но Дюм не воин, Дюм прост влекач. Дюм знае, че Турв определено убие Дюм в бой.

Големият трол наведе засрамено глава.

— Затова Дюм бяга от планина и скрива в Пущинак. Турв праща приятели воини да бият и убият Дюм. Воини проследяват Дюм в гора. За късмет на Дюм, те много пияни и вдигат много шум. Но после Дюм стига кална река и пада в нея. Дюм със сигурност умира в кал, ако Раф не хвърля въже. Затова сега Дюм тук.

Раф се вгледа в него.

— Тролът принц е изпратил приятелите си да те убият, защото си се опитал да го убедиш да не се жени за момиче?

Дюм кимна.

— Както ти обясних по-рано, поради размера на мозъците си троловете възприемат нещата предимно в черно и бяло — каза Ко. — Те не виждат нюансите. Тролът приема дори най-малката обида много сериозно. И когато един трол предизвика друг, предизвикателството трябва да бъде прието. С бягството си от официално предизвикателство нашият приятел е нарушил много сериозно обществено табу. Вероятно той вече не може да се върне обратно.

Дюм кимна.

— Точно така. Но Дюм много благодарен на Раф, че спасил живот на Дюм. Ако Дюм може да помогне някак на Раф, моля да каже на Дюм.

Раф погледна към Черните планини, които бяха като тъмна сянка на фона на нощното небе.

Дюм проследи погледа му и се обърна към Раф, сякаш току-що бе осъзнал нещо.

— Какво води Раф така дълбоко в Пущинак?

Раф го погледна.

— Тръгнал съм към Планината на троловете, Дюм. Отивам там да открадна еликсира.

Лицето на Дюм пребледня.

— Ка... какво?

— Сестра ми умира от болестта и троловете не дават лекарството. Нямам избор, освен да отида и да го взема.

Дюм поклати глава.

— Господарю Раф. Моля. Дюм иска помага, но след като друг човешки вожд пратил крадци в планина да открадне еликсир, крал трол удвоил стража по всички кули по пътя. Никой не приближава планина незабелязан, освен ако...

Раф присви очи.

— Освен ако какво?

— Освен ако не мине през старо хобгоблинско кралство — каза Дюм. — Хобгоблини владее стари пещери в планината източно от Планина на тролове. Нарича я Забранена планина. Хобгоблини хитри, умни. И виждат в тъмното. Напълнили тунели на Забранена планина с капани, през които тролове не може минава. Но сега казват, че хобгоблинско кралство изоставено.

— Щом е изоставено, значи бихме могли да минем безпрепятствено през него — рече Раф.

— Капани още там — каза Дюм. — И капани още работи. Планина наречена Забранена планина, защото на тролове забранено да ходи там. Никой трол не се върнал от хобгоблинско кралство.

— А според моя опит — злокобно се обади Ко, — никое бивше кралство не е наистина изоставено. Винаги се появява нещо, което да запълни празнотата.

Раф прехапа устна и се замисли.

— Ако това е единственият ни път, значи е единственият — заяви накрая той. — Дюм, ти каза, че искаш да ми помогнеш. Е, можеш да го направиш. Ако ме преведеш през царството на хобгоблините до Планината на троловете, ще смятам дълга ти за платен.

Големият трол го погледна разтревожено, но кимна.

9.

На следващия ден, водени от Дюм, Раф и Ко пресякоха последната част от Пущинака и стигнаха подножието на Черните планини.

Дюм изобщо не беше щастлив, че се връща обратно на територията на троловете. Но тъй като се бяха отклонили на изток и не се придържаха към главния път, който следваше реката, и тъй като Раф беше спасил живота му, той въпреки това го направи.

— Има ли някакъв начин прогонен трол да изкупи провинението си и да бъде приет обратно? — попита Раф, докато вървяха.

— Само един начин да отмениш изгнание — отвърна Дюм. — Да поднесеш на тролски крал дар от прясно човешко месо.

Раф се закова на място.

— Какво?!

Дюм наведе глава.

— Човешко месо голям деликатес за тролове. Особено меко месо на човешка жена или дете. Мъжко месо много жилаво, не така хубаво. — Той погледна стеснително към Ко. — А някои тролове обичат мозък на стари човешки кости. Казват, че имал рядък вкус.

— Че защо да нямат? — с равен глас отвърна Ко.

На Раф му хрумна нещо.

— Когато бъде прогонен, тролът огладнява много бързо, нали?

— О, да, господарю Раф. Тролове имат нужда от много храна. Гладен трол много тъжна гледка — отчаян, ненаситен, губи всякакъв контрол.

Раф си помисли за историите, които бе чувал за троловете скиталци. Спомни си и за трола, който беше видял да отвлича майка му. Троловете скиталци се държаха непредсказуемо и убиваха безразборно, като почти винаги отвличаха жени или деца.

Вече знаеше защо — троловете скиталци бяха изгнаници. Убиваха хора или защото умираха от глад, или защото се опитваха да се сдобият с човешко месо, за да бъдат приети обратно в племето си.

Продължиха по пътя си в подножието на планината.

Земята беше сива и сурова. Дърветата, които все още стърчаха тук, бяха голи и изсъхнали, като някакви зловещи скелети.

— Но тролове измират от известно време — каза Дюм. — Тролове страдат от болест. Добре че стар трол Вилнар създаде еликсир и еликсир лекува тролове.

— Вилнар ли? — Ко вдигна глава, когато чу името. — Вилнар беше името на прочут полски трол, много мъдър дребен трол, който експериментираше с настойки и мехлеми. Същият Вилнар ли е открил лекарството?

— Същият — потвърди Дюм.

— Мислех си, че Вилнар живее в северните земи...

— Да. Но когато тролски крал побеждава племе на полски тролове на север и съсипва техни земи, той отвежда Вилнар на Планина на тролове като пленник, за да му прави церове.

Ко беше поразен.

— Вилнар се труди като роб на вашия крал? Виж ти! Това не е правилно, изобщо не е правилно...

Завиха по каменистата пътека и внезапно се заковаха на място.

От двете страни на пътеката се издигаха два кола. Върху тях, с отворени в беззвучен писък усти, бяха набучени два тролски черепа.

След зловеците колове пътеката свършваше при голям отвор в отвесната скала.

Върху древната му рамка бяха изсечени знаци и руни, писменост на цивилизация, която никой жив човек не можеше да разчете.

Голяма паяжина запречваше зейналия портал. Никой не бе минавал през него от много време.

Раф впери поглед в набучените черепи. Бяха големи, със стърчащи кучешки зъби на долните челюсти, и приличаха на някаква отвратителна кръстоска между череп на човек и на мечка.

— Стигнахме царството на хобгоблините — каза Ко. — Коловете са предупреждение на хобгоблините към съседите им. Още ли си сигурен, че искаш да го направиш, Раф? Ако там, вътре, са останали хобгоблини, няма да е приятно.

Раф не се поколеба нито за миг.

— Ако това е единственият начин да стигна незабелязан до Планината на троловете, значи трябва да мина оттук. Но ти дойде

много по-далеч, отколкото беше казал, Ко. Направи повече от достатъчно за мен. Не е нужно да се изправяш пред тази опасност.

Старецът погледна назад, сякаш можеше да види малката си колиба в далечината. После се обърна към Раф.

— Наистина дойдох по-далеч, отколкото възнамерявах — каза той. — И въпреки това откривам, че искам да продължа. Щом троловете от Планината на троловете държат мъдрия стар полски трол Вилнар като свой роб, това е неправда, която не мога да оставя така. Ако нямаш нищо против, бих искал да дойда с теб.

— Ще се радвам да останеш с мен — с огромно облекчение отвърна Раф.

Той пристъпи напред и с помощта на кремъчния си нож разряза паяжината, която запечатваше входа. После, на светлината на запалена факла, поведе Дюм и Ко в изоставеното кралство на хобгоблините.

10.

Светът на хобгоблините представляваше мрачно съчетание от тъмни тунели и огромни пещери, изсечени в скалата. По стените се виждаха оголени участъци от странен камък с ръждив цвят, около които се издигаха отдавна изоставени скелета и стълби.

— Какъв е този странен камък? — попита Раф, докосвайки стената.

— Това „кралство“ май е било всъщност мина — рече Ко. — Подобни мини бяха нещо обичайно в родината ми. Това, което виждаш, е желязна руда, която може да се стопи в пещ и да се използва за създаването на много точни оръжия.

— Чувал съм легенди за древно човешко племе, което е живяло по тези земи — каза Раф. — Били умни хора и носели блестящи брони и бронзови шлемове с червени пера. Но заминали, когато родният им град, от другата страна на морето на юг, бил атакуван. Така и не се завърнали.

Малко по-нататък по първия тунел групата на Раф стигна до широка яма в пода, която заемаше целия проход. На дъното ѝ имаше дузина изправени заострени колове. Между тях Раф различи останките на трол, нанизан най-малко на пет смъртоносни кола.

Забеляза, че тялото не е много разложено.

— Този труп е сравнително отскоро — каза той.

— Трол скиталец, потърсил подслон, предполагам — рече Ко.

— Трябва да е влязъл от другата страна — каза Раф. — Паяжината при входа беше цяла.

Дюм кимна в знак на съгласие, без да каже нищо.

От стената отдясно на ямата стърчаха две стъпала, които бяха единственият начин за преодоляване на препятствието.

Раф и Ко минаха с лекота по тях, но Дюм се нуждаеше от помощта на въжето, за да се прехвърли оттатък. Капанът беше прост, но ефективен начин да се попречи на трол да влезе в пещерите.

Минаха през две огромни минни зали, свързани помежду си с дълъг прав тунел, в който имаше други капани. Хобгоблините бяха оставили мрачна украса по стените — черепи на тролове, както и няколко на мечки и вълци.

В първата пещера Дюм откри голям дървен чук сред други миньорски инструменти. За човек чукът беше огромен и трябваше да се държи с две ръце, за да се използва, но Дюм го взе с лекота в едната си ръка.

От двете страни на входа на следващия тунел откриха разлагащи се трупове на още два трола, с клюмнали напред глави и разперени ръце, чиито длани бяха *заковани* за каменната стена.

Раф се вторачи с потрес в мъртвите тролове.

Дюм само извърна поглед.

— Хобгоблините ли са го направили? — ахна Раф.

— Да — тихо отвърна Ко.

Минаха между отвратително разложените тролове, оставени на показ, и влязоха в тесния тунел зад тях.

— Защо хобгоблините са напуснали това място? — попита Раф.
— Тук имат просторно убежище и добра защита срещу троловете.

— Хобгоблините са изключително неприятни създания — рече Ко. — Не само заради коварството им, но и заради това, че са само потребители. Те не създават нищо. Не одомашняват животни или растения. Не обновяват поселищата. Хобгоблините живеят на места, построени от други, и просто консумират онова, което е налично и докогато е налично. След това се местят на друго място и постепенно го унищожават. Те не виждат отвъд непосредствените си нужди. Останали са тук, докато това място ги е изхранвало, след което са продължили нататък.

— Троловете различни ли са?

— О, троловете са много по-умни — рече Ко. — Че нали това е причината за сегашната ти дилема. Троловете са се досетили, че трябва да си осигурят храна и вода за бъдещето. Постигнали са го, като са преградили реката и на практика са поробили човешките племена надолу по течението. Дават ви вода само колкото да оцелеете, а вие им давате храна. Този наложен данък ги изхранва с минимален труд от тяхна страна. В това отношение тролът е много по-умен от хобгоблина.

Продължиха предпазливо навътре в тунела.

— Какво всъщност е хобгоблинът? — попита Раф.

Ко сви рамене.

— Хобгоблините са по-дребни от хората, но говорят като хора. Имат ръце и крака като нашите, но кожата им е по-груба, по-твърда, по-четинеста. Ако в миналото не са били хора, то може би са били маймуни — сякаш са животно между маймуната и човека, защото носят черти и на едните, и на другите.

Докато Ко казваше това, Раф осъзна, че тунелът, по който вървяха, става странно топъл и влажен.

Стигнаха края му и излязоха в друга огромна пещера.

Раф спря пред гледката, разкрила се пред тях.

Голямо езеро с димяща вода изпълваше пода на просторното помещение. Раф и преди беше виждал горещи извори, но не и цяло подземно езеро.

Нисък дървен мост минаваше над горещото езеро и водеше към най-необичайната особеност, която доминираше на отсрещната стена — каменна пътека без парапет, изсечена в самата скала. Тя се издигаше на зигзаг по високата триста стъпки скала. И най-малкото подхлъзване или препъване по нея би довело до падане във врящата вода долу. В огромната стена до пътеката зееха отворите на множество по-малки тунели, през които можеше да мине човек.

На две места на пътеката имаше древни стражеви постове с подвижни мостове, през които можеше да се мине над пропастите, прекъсващи шеметно виещата се пътека. В момента долните два моста бяха спуснати, но горният беше вдигнат и прекъсваше пътя през бездната.

На самия връх на пътеката се виждаше внушителен каменен отвор като онзи, през който бяха влезли в старата мина — изходът.

Раф гледаше с благоговение невероятното строително съоръжение.

Стоящият до него Ко пък изобщо не гледаше пътеката. Той се взираше в нещо на земята наблизо. Дори клекна, за да го разгледа по-добре.

— О, не. Само това не.

Дюм видя какво разглежда Ко и подуши с отвращение.

— Лайна...

— Това са изпращания на планински вълк — каза Ко. — И са пресни.

Старецът извади меч си с рязък звън.

— Планински вълци... — Раф вече стискаше кремъчния си нож.

Дюм надигна тежкия чук.

— Нещо наистина се е настанило на това място, след като хобгоблините са го изоставили... — каза Ко.

Внезапен кикот отекна някъде отгоре.

Раф рязко се завъртя.

Дюм се обърна.

— Ви-и-иждам ви! — извика писклив глас от мрака.

— И аз ви виждам — обади се втори глас от друга посока.

— И аз! — извика трети.

Раф отново се завъртя, като оглеждаше пещерата, но не видя нищо, не забеляза никакво движение.

— Не биваше да идвате тук — каза по-нисък глас някъде отблизо.

— Защото сега ще умрете.

С бясно разтуптяно сърце Раф се обърна отново към тунела, от който бяха дошли и внезапно откри, че се взира в очите на хобгоблин с меч в ръка.

Мечът се насочи към лицето му.

11.

Зън!

Друг меч изникна пред носа на Раф и отби връхлитащия удар.

Беше Ко. Старецът пристъпи пред Раф и атакува хобгоблина.

В същия момент Раф видя други три хобгоблина да скачат от пукнатините в стените на пещерата, въоръжени с ръждиви мечове. Те бързо станаха шест, а шестте още по-бързо — единайсет. Бандата се втурна към него.

— Раф! Бягай! — извика Ко, докато мечът му пресрещаше меча на първия хобгоблин. — Трябва да се качим по пътеката! Върви! Идвам след теб!

Раф побягна.

Раф и Дюм се втурнаха през ниския дървен мост над димящото езеро.

Лъхна ги горещ влажен въздух, който се издигаше отдолу. Раф не знаеше колко гореща е водата, но предположи, че е почти вряла.

Когато двамата с Дюм стигнаха началото на пътеката от другата страна, Ко успя да изрита първия хобгоблин и се втурна след тях, сподирян от останалите.

Раф погледна с ужас назад към преследващите ги създания.

Бяха високи около пет стъпки и тичаха, като се подпираха на кокалчетата на пръстите си, стиснали в юмруци ръждиви мечове. На слабата светлина на факлата се виждаше черната им груба кожа, заострени уши, тъпи носове и изгърбени тела.

Тичаха и се кискаха гадно.

— Летете, птички!

— Бягайте, зайчета, бягайте!

— О, да, обичаме добрия лов! — извика водачът им. — Плячката си е плячка, но когато забия острието си в жертва, пребледняла от страх, усещането е къде-къде по-сладко!

Раф бутна Дюм нагоре по пътеката, когато Ко стигна до тях. Пристъпи напред да посрещне първия хобгоблин и звънът на остриетата им отекина в пещерата.

Раф беше по-високо, което му помагаше да отбива ударите на създаването, но не беше в състояние да отблъсне толкова много хобгоблини. Изведнъж нещо огромно и кафяво профуча покрай него и се стовари върху първия хобгоблин. Създанието полетя с вой надолу в езерото. Цопна и изкрещя от болка, когато врялата вода оцави кожата му. После потъна с писъци.

Раф се обърна и видя как Дюм отново замахва с огромния си чук.
— Господарю Раф! Долу!

Раф приклепна и големият чук изсвистя над главата му и запрати втори хобгоблин във врящото езеро.

Това даде на Раф нужното време и той се втурна нагоре по пътеката към Дюм и Ко.

И така продължиха нататък — схватка в движение, при която Раф, Ко и Дюм се изкачваха по пътеката, преследвани от бесни хобгоблини.

Катереха се по пътеката без парапет, посрещаха и отбиваха удари, не спираха нито за миг. Пресякоха първия мост, който бе спуснат, но се заковаха на място, когато стигнаха втория.

Този мост се издигаше високо над пода на огромната пещера, на зашеметяващите двеста стъпки над димящото езеро.

Раф съобщи плана си — Ко и Дюм трябваше да удържат хобгоблините, а той щеше да се изкачи до двуетажния стражеви пост и да спусне моста.

Втурна се в малката постройка и изкачи дървената стълба до горния етаж.

Озова се в малко помещение, където видя голяма зъбчата макара, около която бяха навити веригите на подвижния мост. Те излизаха от малко правоъгълно прозорче в стената.

Тихо ръмжене го накара да замръзне на място.

Раф се обърна и видя едър силует да се очертава бавно от мрака...

Планински вълк!

Момент... Не!

Бяха три.

Вълците излязоха от сенките на помещението. Бяха едри и силни, раменете им достигаха четири стъпки над пода. Очите им бяха безмилостни, зъбите — жестоки.

Раф отклони поглед от тях, метна се към макарата и дръпна лоста ѝ, при което тя се завъртя свирепо и мостът отвън се спусна над пропастта с невъобразим трясък.

После той се втурна към прозорчето, от което излизаха веригите, точно когато от отвора в пода надникна хобгоблин с вдигнат меч, само за да бъде захванан от един от вълците. Вълкът го разкъса, докато Раф сграбчи веригата и се плъзна по нея навън.

Ко и Дюм отстъпваха заднешком по моста, като отбиваха атаките на хобгоблините, а Раф се спускаше по една от веригите над тях.

Дюм помете един хобгоблин от моста и създанието полетя надолу към езерото с несекващ писък.

Но тогава трите планински вълка се появиха зад хобгоблините и те се стъписаха какво да правят — изведнъж се бяха озовали притиснати отпред и отзад от смъртни врагове.

— Дюм! — извика Раф, когато отново стъпиха на пътеката. — Разруши моста!

Дюм вдигна високо големия чук и го стовари върху скобите, които държаха веригите на моста. Два удара и халките се строшиха. Още три, и мостът се освободи от веригите и се понесе надолу покрай стената, отнасяйки със себе си трима хобгоблини и един вълк.

Оцелелите хобгоблини останаха от страната на стражевия пост с двата вълка. Участта им нямаше да е добра. Вълците се нахвърлиха върху тях и предсмъртните писъци на хобгоблините отекнаха в пещерата.

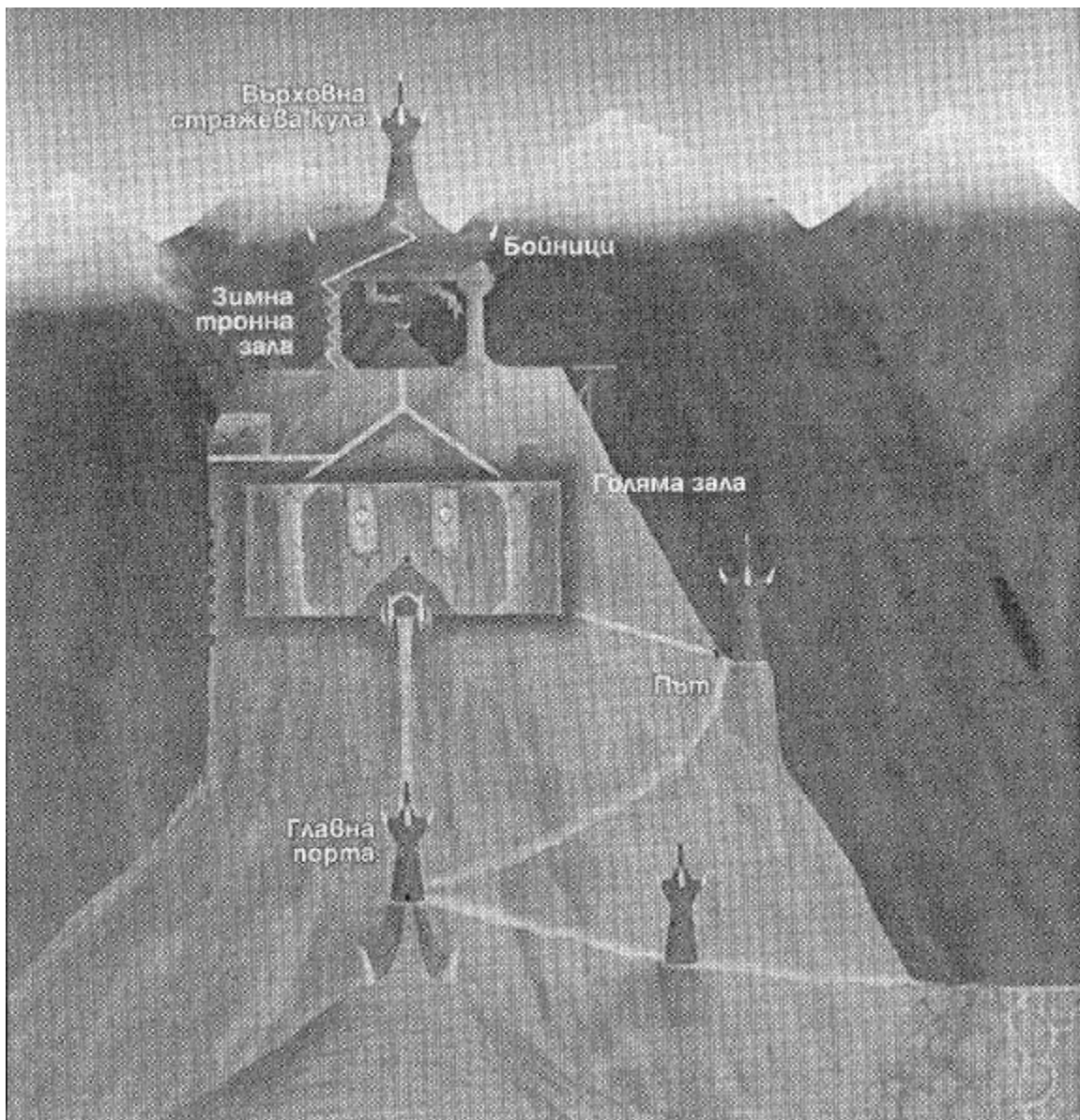
Раф рязко си пое дъх.

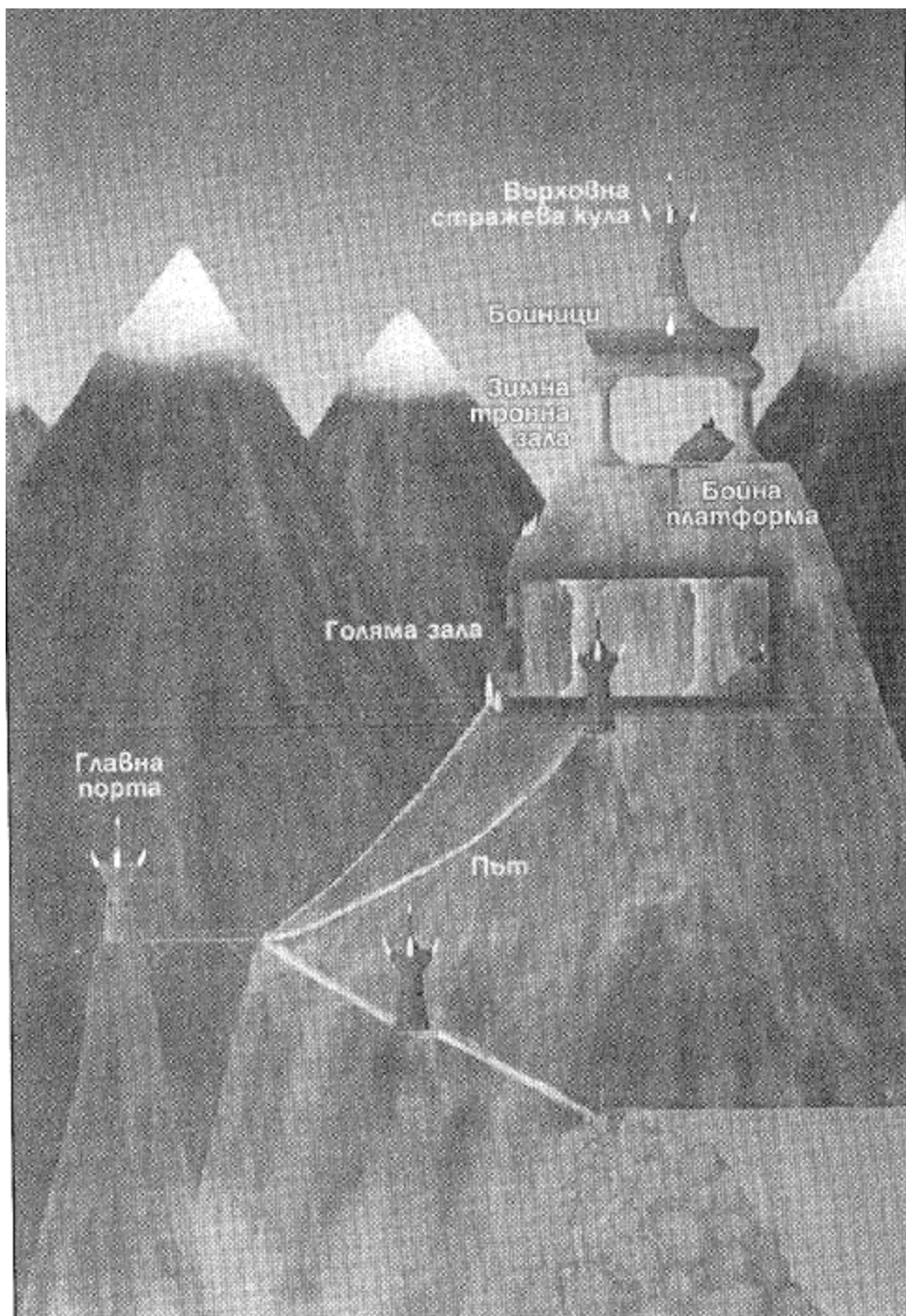
Той и останалите бяха в безопасност от тяхната страна на пропастта. Хвърли последен поглед назад към царството на хобгоблините, изкачи последните няколко завоя на пътеката и изчезна през злоещо украсения отвор в края ѝ.

Секунди по-късно Раф, Ко и Дюм излязоха от мината и се озоваха на малък корниз, изсечен в склона на Забранената планина.

Раф се канеше да попита Дюм колко далеч е Планината на троловете, но се спря. Нямаше нужда да пита. Корнизът, на който стояха, гледаше на северозапад и пред него се разкриваше най-забележителната и страховита гледка, която бе виждал през живота си.

Раф стоеше пред Планината на троловете.

12.

Гледката остави Раф без дъх. Беше великолепна! В сравнение с нея царството на хобгоблините приличаше на мравуняк.

Страната на троловете се намираще югоизточно от Планината на троловете, която се извисяваше пред него като великан, изправена дръзко от кръгъл каньон и заобиколена от по-ниски върхове. И докато всички планини около нея бяха черни като нощта, тя беше с различен цвят — плътен тъмносив.

Достъпът до планината като че ли беше само от едно място — дълъг въжен мост, който започваше от малък остър връх със звезда отгоре. Мостът стигаше Планината на троловете при силно укрепена стражева кула, която според Дюм се наричаше Главната порта. Според тролския обичай кулата — подобно на всички други кули, които Раф можеше да види по планината — бе украсена с извити дървени бивни, подобни на някакви плашещи рокове.

Дълго церемониално стълбище се изкачваше направо от Главната порта към засводен вход, разположен точно по средата на склона. От двете страни на арката имаше по един висок украсен прозорец, вдаден в скалата.

— Зад арка и прозорци е Голяма зала на планински крал — тържествено рече Дюм. — Там тролски крал дава приеми.

На върха на планината имаше поразителна постройка — широко открито пространство, доминирано от висок трон. Четири огромни колони, изваяни от самата скала, поддържаха структурата на покрива. Раф си помисли, че покривът някога вероятно е бил оригиналният връх на планината. Две знамена над трона се развяваха и плющяха на поривите на вятъра от планините.

— Онова там Зимна тронна зала — каза Дюм. — През студени месеци тролски крал дава приеми там. Тролове обичат студ.

— А какво е онова, което стърчи отстрани? — попита Раф.

От източния ръб на откритото пространство, високо над склона на планината, имаше кръгла дървена платформа, разположена на едно

ниво с площадката, но отделена от нея от пропаст, широка десетина стъпки.

— Бойна платформа — тихо рече Дюм. — Там се решават предизвикателства. — Големият трол заби поглед в краката си, припомнил си позорния момент.

Раф погледна още по-нагоре по внушителната планина.

Над зимния трон на краля, обрамчващи върха подобно на корона, се виждаха назъбени бойници. Забеляза дребните фигури на два трола, които патрулираха по тях.

Над бойниците, на самия връх на планината, се издигаше последната стражева кула, от която се разкриваше гледка към целия планински масив. Дюм каза, че я наричали Върховна стражева кула. От пилоната на върха ѝ, на три хиляди стъпки от подножието на планината, се развяваше флаг.

Долу в самото подножие Раф видя груба стена, изсидана от безброй канари, довлечени от троловете. Зад нея се беше събрало огромно количество вода, но от стената падаше само малък водопад. Това беше бентът, който заприщваше реката.

Символичният водопад от бента охраняваше кален ров, който опасваше почти напълно планината. Приличаше на тресавище като онова, което бяха видели при Разрушения мост — само че това обкръжаваше планината от три страни. Езерото зад бента защитаваще четвъртата.

Раф се взираше със страхопочитание в поразителната гледка.

— Как е възможно троловете да построят такова инженерно чудо? — попита той.

— Тролове не строят Планина на тролове — отвърна Дюм. — Тролове я намира изоставена преди много години. Тролове просто се настаняват и я правят своя.

Раф погледна въпросително Ко.

Старецът сви рамене.

— Дело на същите хора, които са прокопали мината, превърнала се в кралство на хобгоблините. Те издигали високи стражеви кули като тази, от която можели да наблюдават огромната си империя. Но после внезапно се оттеглили на юг, изоставяйки кулите.

На всяка кула на планината, освен добавените от троловете рогове, горяха малки огънове.

— Какви са онези огньове?

— Всичко е наред — обясни Дюм. — Ако огънят на кулата гори, значи всичко в кула наред. Ако угасне, тролове знаят, че нещо е станало.

— И това е дело на първите строители — добави Ко. — Онези, които управляват със сила, бързо откриват, че са се сдобили с много врагове.

Раф отново се обърна към планината.

— Дюм — каза той, — благодаря, че ме доведе дотук и ми обясни всички тези неща. Имам само още един въпрос към теб и когато ми отговориш, можеш да смяташ дълга си за откупен.

— Да, господарю Раф.

— Къде държи кралят своя прочут еликсир?

Дюм преглътна.

— Дюм не бива казва, но Дюм дължи живот на господар Раф... — Той замълча, борейки се с дилемата. Накрая каза: — Дългът е дълг. Еликсирът се пази на най-сигурно място в Планината на троловете — във Върховна стражева кула, на върха на планина, по-високо и от зимен трон. Там крал държи затворен мъдър стар трол Вилнар, за да работи върху церове. Крал държи Вилнар под стража ден и нощ. Виждаш ги сега. — Той кимна към двете дребни фигури, които патрулираха по бойниците около върха на планината.

Раф се вгледа внимателно в тази най-висока кула.

— Господарю Раф — рече Дюм, — дори тролове не могат да стигнат Върховна кула. Ако те намерят теб да крадеш еликсир, тролове откъсват ръце и крака и изяждат жив.

— Сестра ми умира, Дюм — каза Раф. — Както и съплеменниците ми. — Той стисна зъби. — Нямам друг избор.

Коленичи, извади от раницата си сладки картофи и методично започна да яде. Реши, че трябва да се наяде, защото ще му трябва сила за по-късно.

— Млади Раф — рече Ко, — прости ми, отдавна не съм усещал прилив на младежка увереност, но как смяташ да стигнеш незабелязано до планината?

Раф кимна към възжения мост.

— По моста на троловете — отговори той с пълна уста.

13.

Един час след полунощ Раф предприе действия. Нощта беше ясна и пълната луна осветяваше планините.

Дюм му беше казал, че троловете обикновено спят между полунощ и зазоряване, често в доста пияно състояние. Това беше времето, в което трябваше да изпробва шанса си.

Раф остави Дюм и Ко на Планината на хобгоблините на изток и се промъкна към острия връх, от който започваше въженият мост, водещ до Планината на троловете.

Огънят „всичко е наред“ гореше ярко на върха на стражевата кула и Раф видя сенките на двамината стражи, които патрулираха на най-горното ѝ ниво. Планината на троловете се извисяваше на лунната светлина зад кулата.

С помощта на въжето, кука и добрите си умения на катерач Раф заобиколи върха, извън полезрението на троловете в кулата. Накрая стигна до въжения мост, като го приближи отдолу. Наистина възнамеряваше да го използва, за да стигне до планината, но нямаше да го прекоси по обичайния начин. Мостът висеше от два яки стълба. Раф забеляза, че всеки от тях е украсен с набит отгоре човешки череп. Троловете и хобгоблините явно използваха сходни методи да насаждат страх у неканените гости и у посетителите си.

След като стигна скалния склон под стълбовете, Раф нави изплетеното от него въже и го праметна през раменете си.

Погледна към долната страна на моста и за момент спря.

„Това е — помисли си той — последният ми шанс да размисля. Последният ми шанс да се откажа и да се върна.“

— Можеш да го направиш — прошепна си тихо.

И тъй, след като си пое дълбоко дъх, той скочи нагоре и се хвана за първата дъска на дългия мост, после се прехвърли на следващата, като се държеше само с една ръка.

Раф се зае да пресече въжения мост, като висеше под него и се прехвърляше от дъска на дъска, но се движеше внимателно и бавно,

така че да не разлюлее съоръжението и да не привлече вниманието на стражите от първата кула.

Краката му висяха над скалистата клисура и тресавището на стотици стъпки под него. Осмели се да погледне за миг надолу и когато видя зейналата пропаст, сърцето му се разтуптя бясно.

Изтръска потта от челото си.

— Можеш да го направиш, Раф — отново си прошепна той. — Можеш да го направиш.

Повече не погледна надолу. Продължи да се прехвърля от дъска на дъска, без да откъсва поглед от другия край на моста.

Само двама наблюдатели следяха как Раф прекосява моста по този дързък начин от около четиристотин метра разстояние — Ко и Дюм.

Ко гледаше със затаен дъх как малката фигура се прехвърля от дъска на дъска, високо над бездната.

Дюм беше изумен.

— Господар Раф много умен. Дюм никога не сети прекоси мост така. А и Дюм много по-тежък.

— Да, много е умен — отвърна Ко, без да откъсва поглед от Раф. — Само се надявам да използва и малко мъдрост, когато мисията му навлезе в много по-опасен етап.

Най-сетне Раф стигна до другия край на въжения мост. Спусна се върху скалата под втората стражева кула, която Дюм бе нарекъл Главната порта.

Главната порта се издигаше на скална издатина, нещо като миниатюрен връх, който се отделяше от склона на планината. На покрива ѝ също гореше огън, показващ, че всичко е спокойно.

Раф се спусна по малкия връх и прекоси плиткия пролом между него и планината.

Това му отне време — щеше да е по-бързо да се прехвърли под двата яки на вид дървени мостове, свързващи Главната порта с Планината на троловете, но Раф предпочете да се отклони вместо да рискува да бъде забелязан случайно от някой трол.

Един последен скок и Раф за първи път стъпи на планината.
Погледна нагоре.

Огромният скалист великан се извисяваше над него към обсипаното със звезди небе. Върховната стражева кула на върха се очертаваше ясно на фона на пълната луна.

Раф преглътна, докато гледаше горящия огън на нея.

После сведе глава и започна дългото си катерене нагоре.

14.

Внимателно и безшумно Раф се закатери по Планината на троловете.

Движеше се изключително предпазливо, като внимаваше да не бутне някой камък — в зловецата тишина на нощта звукът от търкулнал се камък щеше да проехти като камбана.

Изкачваше се на зигзаг. Отначало тръгна на запад, но по някаква незнайна причина западният склон на планината бързо стана отвесен, така че пое на изток. Там катеренето беше много по-лесно, а освен това имаше многобройни чукари, зад които можеше да се скрие при нужда.

Не след дълго стигна до каменен път, чиято настилка беше гладко полирана от постоянното използване. Той мина от Главната порта нагоре към отвора в средата на планината.

Според Дюм пътят (и другият, който водеше от Главната порта надолу към бента) се използвал за влачене на каменни шейни, пълни с храна от низините и вода от езерото до залите на планинския крал.

Това беше работата на Дюм като влекач — най-низшата от най-низшите в обществото на троловете. По цял ден той и други като него теглеха тежките шейни нагоре по пътя до кухните, намиращи се непосредствено до Голямата зала.

Дюм беше казал също, че когато се връщали на планината, на простите тролове им се разрешавало да минават само по пътищата. Високопоставените — онези от семейството на краля и приближените му — използвали по-пряк път до Голямата зала — церемониалното стълбище, което се изкачваше право нагоре от Главната порта към засводения вход на залата в склона на планината.

Раф не посмя да излезе на пътя. Вместо това се придържаше към чукарите покрай горната му страна и изкачваше планината успоредно на него.

По-нагоре по пътя Раф видя последната стражева кула, кацнала на склона, гледаща на североизток.

За да не бъде забелязан от стражите, той заобиколи и се насочи към предната част на планината, като се изкачваше близо до ръба на чутовния връх, приблизително на равно разстояние от Главната порта и стражевата кула. Движеше се внимателно, като използваше неравностите по склона, за да остане незабелязан.

По едно време се озова на двайсетина крачки от единия от високите прозорци на Голямата зала.

Искаше му се да надникне вътре, но не посмя. Дори от това разстояние чуваше хъркането, долитащо от залата. Вътре спяха много тролове, чиито големи носове тръбяха като тромпети.

Раф продължи да се катери нагоре.

Малко над прозореца стигна до тясна ниша, изсечена в скалата, в която имаше нещо интересно.

Нещо като пиедестал.

Паметник.

Беше изработен от прекрасен черен камък, върху който бяха изсечени думи на древен език, който Раф не знаеше. Ако познаваше писмеността, щеше да прочете следното:

ТАЗИ ПЛОЧА Е ПОСТАВЕНА В ПАМЕТ НА
ЗАВЪРШВАНЕТО НА ГОЛЯМАТА СТРАЖЕВА КУЛА НА
СЕВЕРА, СЕДАЛИЩЕ НА УПРАВИТЕЛЯ НА ТЕЗИ
ЗЕМИ.

ПОГЛЕДНЕТЕ Я, ВРАГОВЕ НА СЛАВНАТА НИ
ИМПЕРИЯ, И ТРЕПЕРЕТЕ!

НИЕ ЩЕ ВЛАДЕЕМ ТЕЗИ ЗЕМИ И НАРОДИТЕ
ИМ ХИЛЯДА ГОДИНИ.

Пиедесталът приличаше на изсечените в скалата отвори в кралството на хобгоблините — беше изработен от същата онази цивилизация на умни хора.

През средата на паметника минаваше дълбока пукнатина, вероятно оставена от чук на трол. Тролски графити покриваха повърхността му.

Раф продължи нататък.

По-нагоре, на стотина стъпки под равния под на откритата Зимна тронна зала, Раф надникна над една канара и пред очите му се разкри гледка, от която му призля.

Видя заострени колове, цяла гора, върху които бяха набучени окървавените трупове на тролове и човеци. Всички тела бяха силно разложени — планинските лешояди бяха пирували с тях.

Раф погледна нагоре и точно над коловете видя южния ръб на Зимната тронна зала.

Тези нещастници, тролове и човеци, са били хвърляни от залата...

Раф се вгледа в едно от по-запазените тела и нещо в него му се стори познато.

Трупът имаше характерната дървена огърлица на старейшина от племето му. Северняк!

И тогава за свой ужас Раф осъзна, че този мъж е един от двамата старейшини, изпратени да преговарят с троловете, когато бяха спрели реката — онези старейшини, които така и не се върнаха.

Взира се дълго в труповете, след което продължи нагоре по склона.

Докато Раф изкачваше планината, Ко и Дюм продължаваха да следят напредването му от корнизата си.

Трудно беше да го различат в мрака, особено когато изчезваше зад някой чукар, но тъй като знаеха целта му, не го изгубиха от поглед.

— Известни ли са ти други тролски племена? — попита Ко, докато гледаха как Раф заобикаля коловете под Зимната тронна зала.

— Не — тъжно рече Дюм. — Ние последно тролско племе.

— Наистина ли? Последното?

— Да. Ние предимно планински тролове с малко полски тролове и пещерни тролове. Те влязоха в наше племе, когато техни племена загинали. Всяка година наше племе намалява.

— Защо според теб става така? — попита Ко с искрено любопитство.

Дюм сви рамене.

— Тролове много прости. Обичат бой и състезания и не вършат работа. Най-яки тролове управляват и вземат жени и изядат повечето

храна. Най-силен трол е крал. Затова прост трол щастлив, когато негова жена роди голямо силно момче. Трол тъжен, когато жена роди тя-трол или изтърсак. Често родители убиват новородени тя-тролове и изтърсаци, защото безполезни за тролско племе. Само момчета полезни.

Ко се намръщи.

— Това означава ли, че имате малко женски и много мъжки тролове?

— Да. Точно така.

— Мъжките съперничат ли си за женските?

— Както Дюм вече казва, тролове обичат бой. Спор за тя-трол поредна причина за бой. Да, много бой заради това.

— Разбирам — мрачно рече Ко. — Ами умните тролове? Бях останал с впечатлението, че по-дребните тролове са доста умни и изобретателни.

— Това вярно. Мъдри тролове често по-малки тролове, тролове изтърсаци. Но сега те малко. Преди време тролски крале започват не харесват мъдри тролове, защото често се опъват на крал, казват, че крал прави лоши неща. Но крал не иска изглежда като глупак и понякога хвърля размирен мъдър трол от върха на планината. Напоследък много крале прави това. Никой не се опъва на сегашен крал.

— Но как обществото ви развива нови неща без умни членове на племето? — попита Ко.

Дюм бавно сви рамене.

— Тролове просто правят неща по начин, по който винаги правили. Винаги имало битки. Няма нужда от земеделие, защото тролове вземат данък от човеци. Дюм дори не знае как да обработва земя. Дюм знае само как да влачи, да мъкне храна и вода нагоре по път. Старши тролове предимно мързелуват, пият и устройват смъртни двубои за забавление.

Дълго време Ко не каза нищо, после се обърна към Дюм.

— Това ли се е случило и с другите тролски племена? — попита той.

— Дюм не знае. Дюм само прост работник. Но някои влекачи дошли на наша планина от други племена и казват, че и там било същото.

Ко се загледа към планината.

— Расата ви умира, без дори да го осъзнава — тихо рече той. — Самата ви култура ви убива. След едно-две поколения няма да останат тролове на земята.

Последва кратко мълчание. После Дюм кимна към катерещия се по планината Раф.

— Ами господарят Раф? Ако тролове го хванат, много ще се ядосат. Много!

Ко кимна.

— В момента можем единствено да го следим с поглед. Но ако младият ни приятел не се върне до сутринта, трябва да приемем, че е бил заловен.

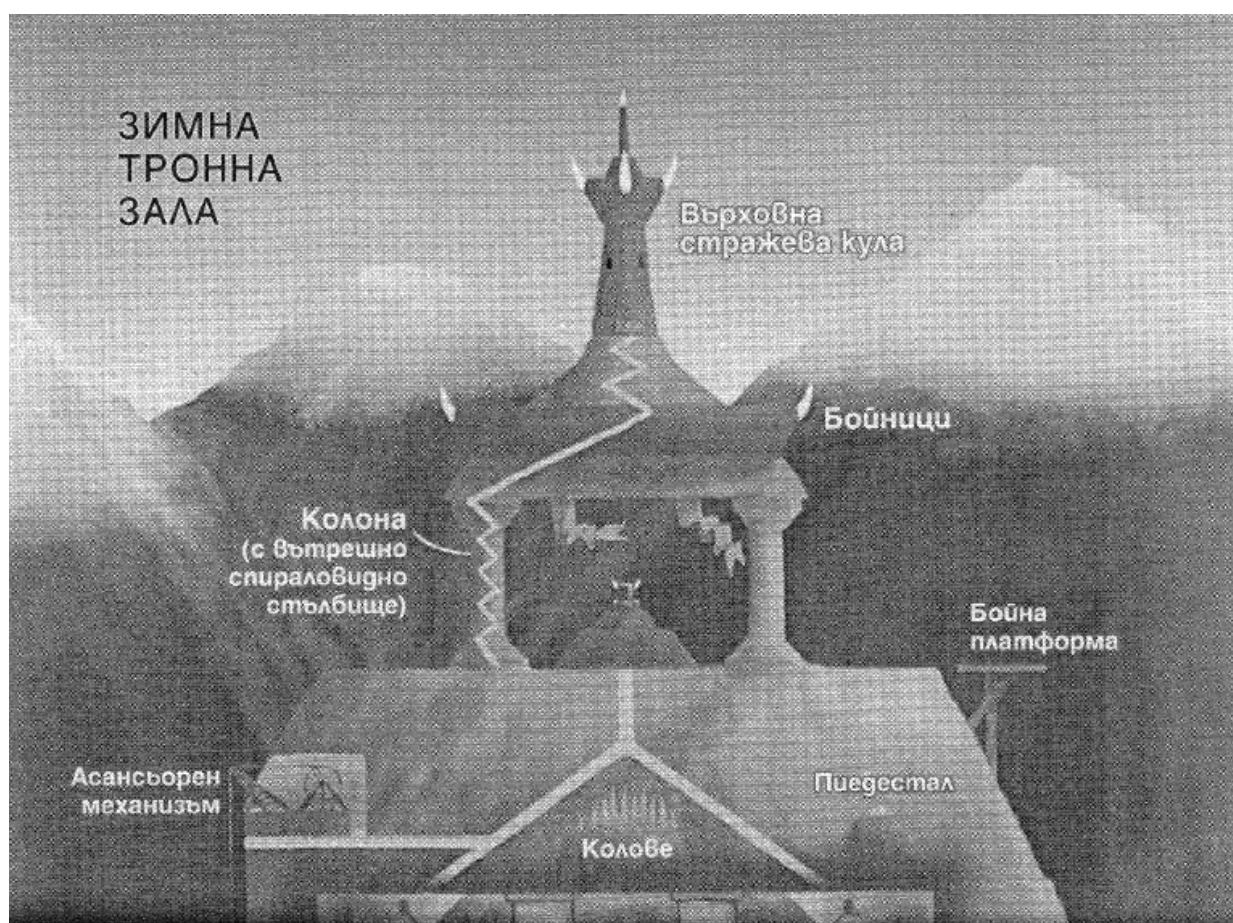
— А ако заловят? Тогава какво? Господар Раф добър човек. Спасява живот на Дюм без изгода. Лошо, ако остане да умре сред тролове.

— Склонен съм да се съглася с теб — рече Ко. — В момчето има нещо, което много ми харесва. Различен е от другите членове на неговото племе. Той има бъдеще, докато те нямат. Не бих искал да го видя как умира по ужасен начин.

15.

След три часа упорито катерене Раф стигна в горната част на Планината на троловете.

Прехвърли се през ръба, плъзна се по равния каменен под на откритата Зимна тронна зала и се изправи.

Челюстта му увисна от удивление.

Мястото беше невероятно — широко и великолепно, дори в зловещия мрак на нощта.

Гладкият каменен под, полиран до блясък, отразяваше сребристото сияние на светлината. Четири дебели гигантски каменни колони поддържаха тавана на залата и върха на планината над него.

В средата на откритото пространство, върху висок стъпаловиден подиум, се издигаше зимният трон на краля. Две дълги знамена от дебел плат висяха от покрива зад него.

Раф забеляза стълбище, което започваше от полирания под и водеше надолу в недрата на планината. Нямахше обаче стълбище, водещо нагоре към планинския връх.

Може би беше скрито някъде.

Нямахше значение. И без това не възнамеряваше да го използва.

Раф се втурна и бързо изкачи огромния подиум, докато не застана пред Зимния трон на краля.

Върху него имаше надпис на същия древен език, който Раф беше видял върху паметника:

СЕДАЛИЩЕ НА ВЛАСТТА НА СЕВЕРНИЯ
УПРАВИТЕЛ. ТОЙ ВЛАДЕЕ ВСИЧКО, КОЕТО МОЖЕ ДА
СЕ ВИДИ ОТТУК, ОТ ИМЕТО НА СЛАВНИЯ
ИМПЕРАТОР (НЕ СЕ ЧЕТЕ).

СЛАВА НА НЕГО, ВЛАДЕТЕЛЯ НА СВЕТА!

Раф се канеше да се хване за едно от знамената зад трона и да се покатери по него, когато видя гледката от трона. Дъхът му секна.

Отвъд назъбените върхове на по-ниските планини видя земите на юг — Пущинака, родната му речна долина, а зад нея — огромното южно море, което проблясваше на лунната светлина.

Изправен пред величествения изглед, Раф прокле жестоката шега на географията, която позволяваше на троловете да държат в хватката си планината и да я изолират от долините.

Веднъж беше попитал един старейшина защо северняците не са избягали на север от планините, за да се спасят от тиранията на троловете.

Старейшината го беше пернал здравата по тила. „Глупаво момче! Не слушаш ли, когато се разказват преданията? Всеки знае, че отвъд планините няма годни за живот земи. Има само още планини, които продължават до края на света.“

Раф си спомни думите му и се обърна на север, очаквайки да види поредица от планини...

Чакай малко!

Намръщи се.

От високата си позиция виждаше отвъд назъбените върхове на планинския масив и онова, което видя, го потресе.

Черните планини не продължаваха безкрайно.

Всъщност завършваха внезапно, малко след Планината на троловете. И след върховете Раф видя широки равнини, ниски хълмове и тревисти долини, които продължаваха на север докъдето му стигаше погледът.

— Там има още земи! — ахна Раф. — Преданията грешат...

Запита се как преданията може да са объркали така всичко. Кой ги беше измислил? И дали някой е проверил достоверността им? Или са били приемани просто защото са стари и се предават от поколение на поколение от старейшините?

Пропъди тези мисли и се съсредоточи върху задачата си — трябваше да се махне от планината преди зазоряване, преди слънцето да е прогонило мрака.

Сграбчи едно от дългите знамена, които висяха от тавана зад трона и пъргаво се закатери нагоре към скалистия връх на планината.

Надникна през ръба и зърна яките бойници около върха.

Двамата стражи патрулираха по тях. От походката им личеше, че са отегчени до смърт. Очевидно не вярваха, че някой натрапник би могъл — или би се осмелил — да стигне чак дотук.

Видя ги как се отдалечават с гръб към него, като си бърбеха, и се възползва от момента, изскочи от прикритието си и се прехвърли през бойниците, след което бързо изкатери последните двама крачки скала до кулата на самия връх на планината — Върховната стражева кула.

Разбира се, по облицованите с тухли стени на Върховната стражева кула нямаше врати.

Тя беше достъпна само отвътре.

Но тъй като някога е била действаща стражева кула, Раф правилно предположи, че би трябвало да има врата на платформата на върха ѝ.

По тази платформа не патрулираха стражи, тъй като сега кулата се използваше единствено като затвор на мъдрия стар трол Вилнар.

Раф метна вярното си въже през зъберите на парапета и изкатери високата кула. Върховете на съседните планини останаха далеч под него.

Накрая Раф се прехвърли през парапета на платформата и видя масивна дървена врата, водеща във вътрешността на Върховната стражева кула.

Пое си дълбоко дъх, отвори вратата и пристъпи вътре.

16.

Озова се в малка стая за стражите, осветена от свещи — помещение, превърнато в лаборатория.

Дебелите плотове на дървените маси бяха покрити със стъкленици, гърнета и делви, пълни с кипящи и димящи течности. По дългите лавици небрежно бяха нахвърляни най-различни цветя, плодове и зеленчуци, глави чесън и лук на сплитове висяха, окачени на гвоздеи.

На пода в центъра на стаята имаше дървена стълба, водеща към долните нива.

И наред всичко това някакъв дребен, сбръчкан стар трол хъркаше мощно, отпуснат на един стол.

Раф загледа в почуда стария трол.

Никога не бе виждал друг като него. Беше по-дребен от останалите, по-нисък дори от Раф, с тънки ръце и крака с кокалести колене. Носът му беше дълъг и гърбав, с няколко брадавици, имаше дълга бяла брада и гъсти рошави вежди. Полски трол.

Докато Раф го зяпаше, тролът внезапно изхърка и го стресна, но продължи да спи дълбоко.

Раф осъзна с трепет, че това е неговият шанс да открадне еликсира и да напусне незабелязан Планината на троловете.

Ако можеше да намери еликсира сега и да се измъкне от кулата, без да събужда стария трол, можеше до сутринта да преброди обратно планината и след няколко дни да се върне у дома с лекарството.

Като пристъпваше бавно и внимателно, за да не издаде никакъв шум, Раф се приближи до лабораторните маси и потърси еликсира.

Ето там.

Три малки стъклени бутилки бяха наредени на една маса в ъгъла, отделно от останалата бъркотия в стаята.

И трите бяха пълни с една и съща кехлибарена течност. Самите бутилки бяха по-качествени от другите в лабораторията. Като се

изключат сухите кори на няколко жълти и зелени лимона до тях, масата беше празна. Личеше си, че бутилките бяха специални.

Раф застана пред тях, вперил очи във всемогъщия еликсир.

Проклети тролове, помисли си той. Щеше да вземе и трите.

Направи крачка напред и стъпи върху старите дъски на пода.

Те изскърцаха...

... и старият трол се събуди насред хъркането си, рязко вдигна клепачи и се огледа стреснато.

Какво...? Кой... Олеле! Как се озова тук?

Раф остана изправен, сдобил се с достойнство от факта, че са го открили.

— Дойдох от равнината, която вие държите под властта си...

Дребният стар трол не му обърна внимание, а се втурна към вратата, през която Раф бе влязъл в кулата.

Клекна до нея, като гледаше към пода.

— Ах ти, глупак такъв!...

— Търся вълшебния еликсир — отчаяно рече Раф. — Съплеменниците ми умират. Моля те, не вдигай тревога...

Старият трол се обърна и посочи някакъв механизъм в пода до вратата — въже с тежест, която изчезваше в дупка в пода.

— Млади приятелю, със съжаление трябва да ти кажа, че тревогата вече е вдигната. — Тролът говореше много по-добре от Дюм и стражите. — Тролският крал ме държи като затворник тук. Не мога да изляза навън да подишам чист въздух, без да го разбере. Когато си отворил вратата, закрепеният за това въже малък камък се е откачил. Той е паднал през дупката и е ударил камбана в стражевото помещение долу. Стражите вече знаят, че нещо не е наред. Ще бъдат тук всеки момент!

— Не... не... — Мислите на Раф препусаха. — Мога да те взема с мен — бързо рече той. — Ти си Вилнар, нали? Аз съм Раф и съм приятел на Ко, стария отшелник от Пущинака. Той много те уважава.

Тролът го погледна подозрително.

— Наистина познавам Ко. Той е чудесен и мъдър човек. А ти, млади човече, наистина ли си изкачил тази охранявана планина, за да откраднеш еликсира за твоя народ? И сега ми предлагаш да ме освободиш от затвора ми, въпреки че съм трол? Що за герой си ти?

— Не съм герой, аз само...

— Както и да е, заслужаваш нещо за усилията си, макар че в крайна сметка ще свършиш в търбуха на краля. Щом не мога да ти дам еликсира, нека поне те запозная донякъде с него — еликсирът не е вълшебен. Той е резултат от много тежък труд — моя тежък труд и експерименти в тази стая.

Раф чу някъде долу да се затръшва врата. Последваха настоятелни викове.

Погледът му се стрелна към вратата, през която бе влязъл — можеше да се измъкне оттам, но знаеше, че никога няма да успее да мине през бойниците, които обкръжаваха върха. Стражите там вече бяха нащрек.

Вилнар го сграбчи за дрехата и го придърпа към себе си. Брадавиците на носа му едва не се завряха в лицето на Раф.

— Слушай внимателно, млади човече! Болестта не е някакво проклятие, поличба или черна магия. Тя е причинена от липсата на хранителни вещества — хранителни вещества, характерни за портокалите, жълтите и зелените лимони. Това е всичко. Което означава, че еликсирът изобщо не е вълшебен, а просто сок, направен от същите тези плодове. Но ако кажа това на похитителите ми, те ще ме убият и ще задържат придобитото с труд познание за себе си!

На Раф му се зави свят. Умът му беше в паника, мислеше единствено за бягство, а пред него стоеше някакъв глупав дърт трол и му даваше уроци по медицина.

Той се обърна и отчаяно продума:

— Трябва да се махам оттук...

— Това няма да стане — изрече суров глас зад него.

Раф се завъртя...

... и видя четирима едри стражи да се качват по стълбата в пода с огромни чукове в ръчищата си.

Кръвта му се смрази.

Мисията му беше приключила.

17.

Обкръжен от четиримата стражи, ужасен и сам, Раф беше поведен надолу през Върховната стражева кула по тясно спираловидно стълбище, скрито в северозападната колона на Зимната тронна зала. Излязоха от тайна врата в основата на колоната и се озоваха на откритото пространство. Все още беше тъмно. До изгрева оставаха около два часа.

— Отведете тази отрепка в килията — изръмжа главният страж на другите. В огромните си ръце той държеше въжето и леката брадва на Раф. — Кралят спи. Ще го уведомя за крадеца, когато се събуди на сутринта.

Раф грубо беше избутан през Зимната тронна зала, след което го поведоха надолу през някакви тунели, изсечени в недрата на планината. После изведнъж отново се озова на свеж въздух, при дървена платформа, издигната високо над западния склон на Планината на троловете.

Пред него имаше голямо, подобно на кутия съоръжение (ако знаеше думата, Раф щеше да го нарече „асансьор“), което висеше на дебело въже и можеше да бъде спускано през правоъгълна дупка в пода на дървената платформа. (Раф не можеше да я види, но в едно помещение над платформата имаше огромна зъбчата макара, която издигаше и спускаше асансьора, задвижвана от един-единствен як трол.)

Ескортиран от двама стражи, Раф беше бутнат в кутията и спуснат по западния склон на планината.

Спомни си, че по време на изкачването не успя да мине по западната страна, защото беше отвесна.

Сега разбираше, че това не е всичко.

Цялата западна страна на планината беше изгладена от нечия ръка, без значение дали на трол или на човек, така че образуваше идеална отвесна повърхност.

И сега, докато го спускаха покрай гладката скала, Раф видя изсечени в нея плитки ниши. Всяка от тях имаше формата на обърнат

триъгълник с остър ъгъл в долната част и в много от тях имаше...

... хора затворници.

Килиите нямаха решетки. Нямаше нужда от тях. Пропастта под тях беше дълбока две хиляди стъпки, а в основата на скалата се виждаше гъста гора от заострени колове.

Доколкото можа да види, килиите бяха подредени. Към трийсет на брой, на разстояние една от друга, в три отвесни колони. Около половината бяха заети.

Отчаяни брадати лица се взираха в Раф от килиите, докато се спускаше покрай тях. Затворниците бяха предимно мъже и изглеждаха осакатени и изпосталели от глад. Поради обърнатата триъгълна форма на килиите затворниците седяха в измъчени пози в тях, свити на кълбо и прегърбени.

И изведнъж сред отчаяните лица Раф съзря едно познато.

— Бадер!... — не повярва той.

Очите на затворника рязко се отвориха, но преди да успее да отговори, асансьорът на Раф бе минал покрай него и продължаваше да се спуска.

Накрая Раф също беше натикан в триъгълна килия. Асансьорът потегли нагоре заедно със стражите, но не преди един от тях да му даде прощален съвет.

— Наспи се добре, крадецо. Ако не можеш да спиш, може да се хвърлиш преди зазоряване, защото когато кралят те види утре, ще ти се иска да си мъртъв.

Когато похитителите му изчезнаха, Раф седна мрачно в килията си, притиснат към наклонените ѝ стени.

Единственият звук беше воят на планинския вятър.

Стените на килията бяха идеално изсечени, от твърд изгладен камък без нито една неравност. Беше висока около седем стъпки, но дълбока само четири. Ръбът ѝ зееше пред Раф, без никакъв предпазен парапет. От задната стена стърчаха множество малки бронзови върхове на копия, които не позволяваха на затворника да се облегне на нея.

Дори само седенето в тази обърната триъгълна ниша беше достатъчно неудобно, но комбинацията от върховете на копията и

зейналата пропаст означаваше, че Раф трябва да седи абсолютно неподвижен.

Погледна нагоре и зашепна в мрака:

— Бадер! Бадер! Чуваш ли ме?

Последва кратко мълчание.

— Чувам те. — Гласът, който преди беше високомерен и надут, сега бе вял и равен.

— Какво стана с теб и хората ти?

— Изложихме искането си пред тролския крал и мръсната гадина ни затвори, задето му досаждаме.

— А какво стана с другите?

Пауза. Единствено вятърът свистеше.

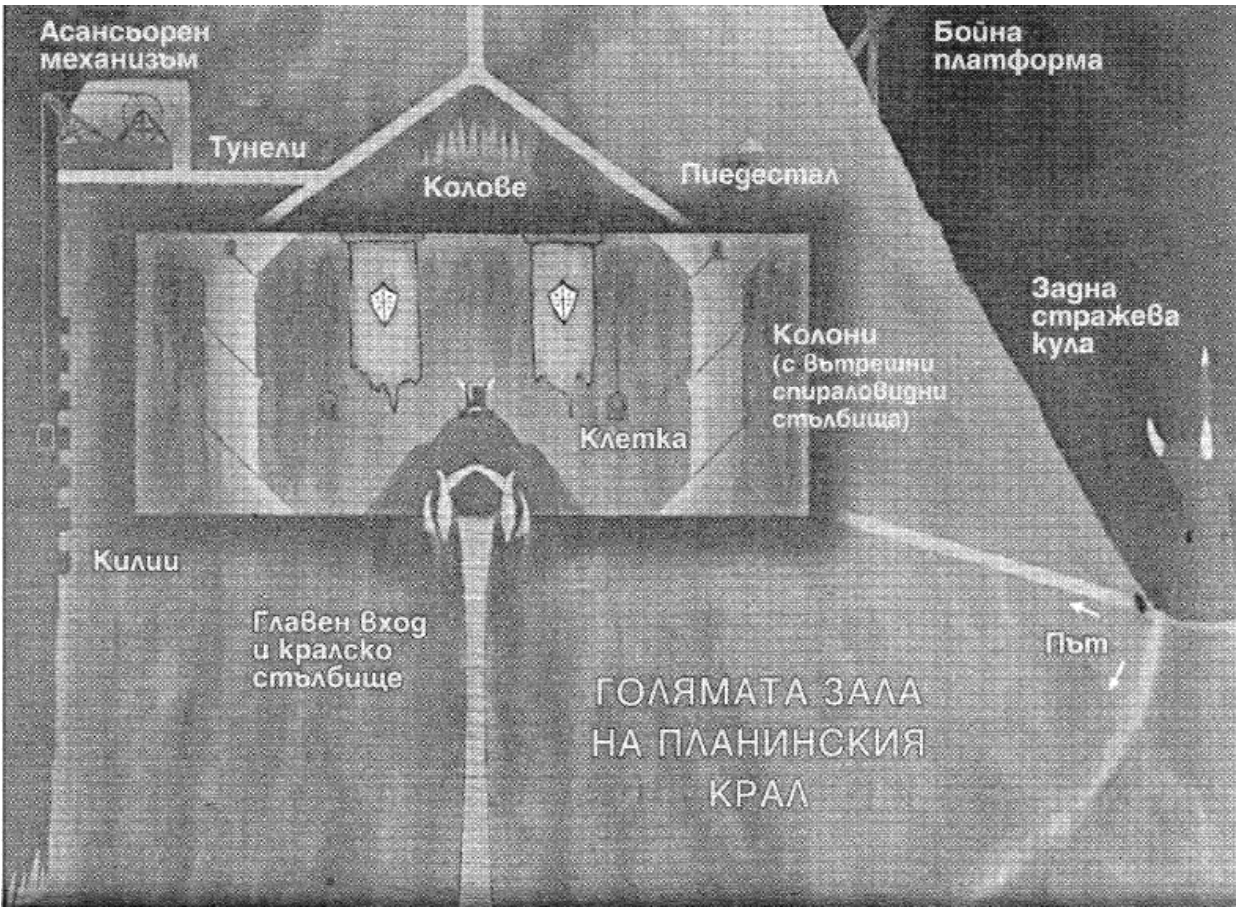
— Доколкото знам, останах само аз — рече Бадер. — От време на време троловете отвеждат по някой затворник, за да го изядат или да се изгаврят с него. Чуваме ликуващите им викове, когато се събират в Зимната тронна зала. Държат ни тук, за да останем без никакви сили. После, когато сме изтощени от глад и жажда, ни отвеждат. Веднъж отведен, затворникът не се връща.

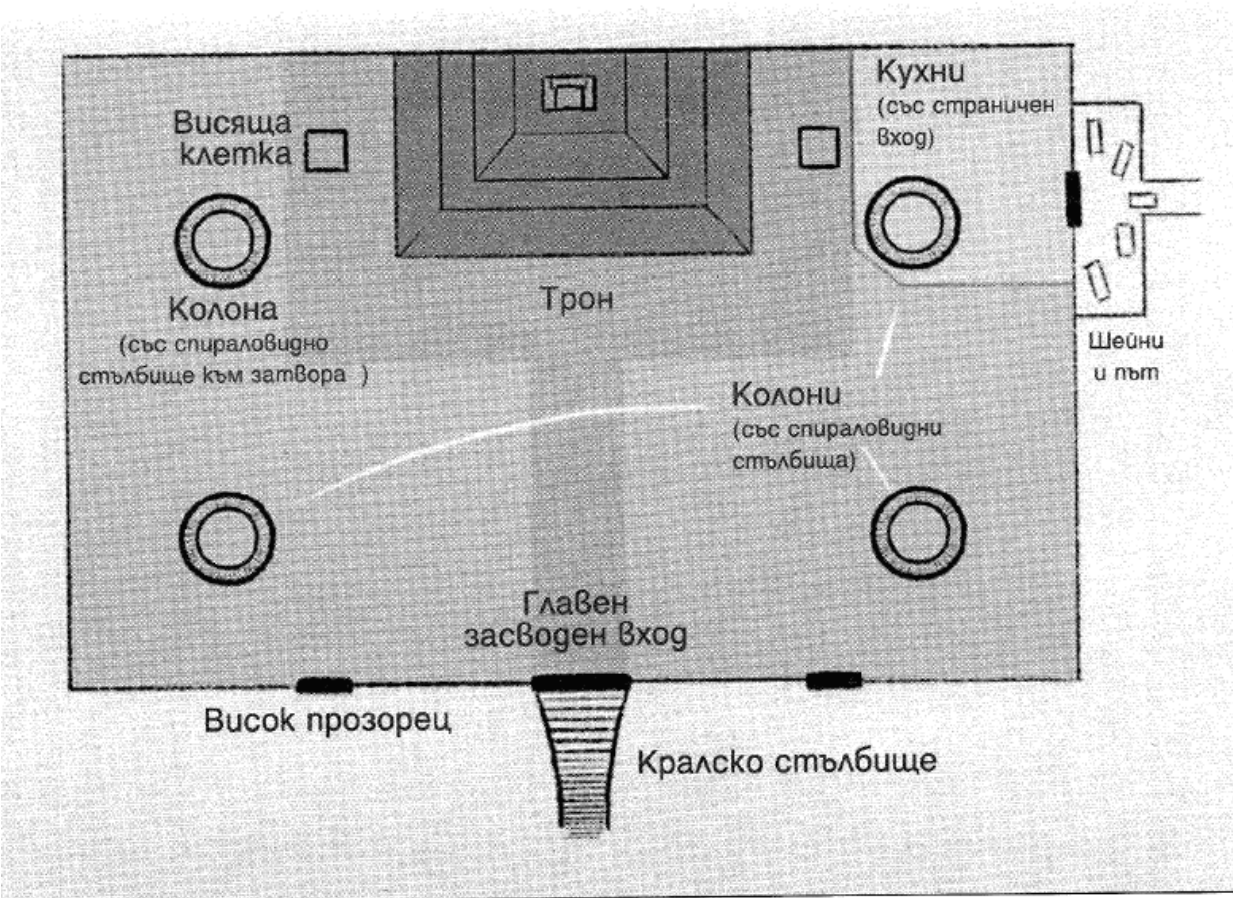
Раф преглътна с мъка.

Прекара остатъка от нощта свит в неудобната си килия, загледан на запад — отвъд покритите със сняг върхове на Черните планини мислено си представи огромните западни равнини. При други обстоятелства гледката щеше да е прекрасна.

Накрая започна да се зазорява.

По-късно сутринта дойдоха за него.

18.

След като излезе от асансьора, Раф беше бутнат от двамата стражи по тъмен хоризонтален тунел, който потъваше в недрата на Планината на троловете.

Отнякъде се чуваха ликуващи възгласи и викове.

В края на тунела стигна до разклонение — можеше да тръгне нагоре, вероятно към Зимната тронна зала, или надолу.

Грубо го насочиха надолу.

Виковете се засилиха. Докато се спускаше по стръмния тунел, Раф чу серия глухи удари, последвани от скандиране „Грондо! Грондо!“.

Вълна на страх премина през тялото му. Къде го водеха? В какво се беше забъркал?

Зави зад един ъгъл и внезапно се озова в горната част на огромното пространство, представляващо Голямата зала на планинския крал.

Дъхът му секна.

Раф стоеше на горната площадка на стълбище, което се виеше на елегантна спирала надолу около гигантска каменна колона. Макар да изглеждаше като добавка към залата, колоната — и другите три като нея, които поддържаха тавана — всъщност бяха изсечени в самата планина. Подобни спираловидни стълбища се виеха и по тях. В центъра на необятната зала се издигаше огромен пирамидален подиум, на който се намираше тронът на тролския крал, много по-голям от онзи в Зимната тронна зала. Орда от около двеста трола се беше събрала в подножието на трона около двама сражаващи се. Те надаваха викове при всеки удар.

А на трона, заобиколен вероятно от синове, приятели и двама шутове хобгоблини, захапал месо с кокал, самодоволно извисен над всичко това, седеше самият тролски крал.

Докато водеха Раф надолу по спираловидното стълбище, сражаващите се тролове продължаваха двубоя, като налагаха щитовете с чуковете си. Накрая по-едрият обезоръжи по-дребния и счупи дървения му щит с мощен удар, а тълпата зарева още по-гръмко „Грондо! Грондо!“. Големият трол продължи да стоварва удари върху беззащитния си противник, събори го на земята и го прикова, след което се обърна към краля.

Залата се смълча.

Всички погледи се насочиха към тролския крал.

Един от шутовете хобгоблини прокара пръст през гръкляна си.

— Убий го, Грондо — рече кралят.

Чукът на Грондо се стовари върху главата на поваления трол. Чу се противно хрущене.

Тълпата зарева, шутовете затанцуваха, кралят се усмихна и докато троловете се събираха около победителя, двама слуги извлякоха трупа на победения.

Грондо беше ескортиран нагоре до трона. Той се отпусна на коляно пред краля и сведе глава.

Кралят се изправи.

— Ти си достоен шампион, Грондо. Благодаря за този чудесен смъртен дар, който ми поднесе на сватбения ден на сина ми.

— За мен е чест и привилегия, господарю — отвърна шампионът.

— Моля, остани до трона ми днес — каза кралят и тълпата ахна от оказаната чест.

С високо вдигната глава Грондо зае мястото си сред редицата придворни и принцове, които стояха зад краля.

Хванат от стражите, Раф беше поведен през залата и изправен точно пред могъщия трон на краля. Огромната тълпа го наобиколи, като сумтеше, шепнеше и го гледаше кръвнишки.

Сред тях Раф изглеждаше малък, крехък и сам — и се чувстваше по същия начин. Едва достигаше до раменете им.

— Господарю! — извика главният страж. — Водя ти крадеца, който хванахме на планината през нощта!

Кралят се наведе напред и се вгледа внимателно в Раф. Тълпата, която заобикаляше младежа, се смълча.

Раф също гледаше преценяващо тролския крал. Подобно на всички по-едри тролове, кралят имаше дълга зурла и бивни, стърчащи от издадената му долна челюст. Влекачите като Дюм имаха по-плоски лица без бивни, а полските тролове бяха просто малки.

Когато се вгледа по-внимателно в краля, Раф забеляза, че той допълнително се различава от останалите с отвратителните украшения по тялото си — огърлица от човешки фаланги, наметало от кожи на планински вълци и най-лошото, колан с два кинжала и по-дълго оръжие, изработено от заострена човешка бедрена кост.

Тролският крал заговори:

— Казаха ми за този крадец. Бил е открит във Върховната стражева кула, докато се опитвал да открадне еликсира. Нито един крадец не е успял да стигне дотам. Явно е... ловък и хитър.

Никой не се обади.

Кралят се ухили гадно.

— Но не достатъчно хитър.

Насъбралите се тролове се захилиха.

Един от хобгоблините се взираше право в Раф, с жесток и твърд поглед.

— Ти не си първият човек, опитал се да проникне в нашата твърдина и да открадне еликсира, млади крадецо — каза кралят. — Ето още един.

Той вдигна кокала с месо, който дъвчеше. Кръвта на Раф замръзна.

— Няма по-вкусно нещо от костния мозък на враг — заяви кралят. — И тъй като днес денят е специален, мисля, че...

— Племето ми умира — изрече Раф и цялата тълпа възропта от нечуваното безочие някой да прекъсва краля.

Кралят изглеждаше така, сякаш го бяха зашлевили.

— Спряхте водата ни — каза Раф. — Посевите ни линейт и северняците ставаме все по-слаби и по-податливи на болестта. Дойдох тук само да...

— Тишина! — изрева кралят и гласът му отекна в огромната зала.

Тълпата се сви уплашено. Шутовете буквално затрепериха от страх. Но Раф не помръдна.

Кралят облещи очи.

— Безочлив крадец! Как смееш! Ще ти откъсна едната ръка още сега и ще изям кокалите ти пред теб! Северняци! Познавам това племе. Мръсна сган. Преди месеци пратиха старейшини да се пазарят с мен. Приех старците на зимния си трон. Те... такава, паднаха пред мен.

Троловете около Раф се закискаха.

— После същите северняци — гръмко продължи кралят — преди няколко седмици ми изпратиха делегация от трима млади принцове, които пристигнаха с трима носачи. Първият от тях, май че Бадер беше името му, ми предложи носачите в замяна на малка бутилка еликсир.

Очите на Раф се разшириха от възмущение.

Кралят забеляза реакцията му.

— Да. Твоят принц предложи собствените си хора като отплата за жалко количество еликсир. Не поиска вода, храна или дори буре от възшебната напитка. А само една малка бутилка.

Раф си представи сцената. Бадер изобщо не беше дошъл тук, за да спаси племето от болестта, а само заради собствената си сестра. И беше взел тримата носачи не като помощници, а като нищо неподозиращи жертви.

Кралят се захили към Раф и от огромната му тролска уста потекоха лиги.

— Не видях никаква чест в този северняшки принц на име Бадер, така че изядох носачите му и хвърлих него и другите воители в килиите, за да размишляват върху предателството си.

Раф не каза нищо.

Кралят присви очи.

— Но ти, крадецо, ти не си като него. Дошъл си тук сам, под прикритието на нощта, и си изкатерил цяла планина, за да откраднеш моя еликсир. Ако не бяха предпазните ми мерки, можеше и да успееш. Не, ти си мотивиран от далеч по-опасно чувство, отколкото твоя принц. От желанието да спасиш другите. Ти... си герой.

Кралят вирна брадичка.

— Тролове! Както знаете, днес е специален ден, денят, в който синът ми се жени. И затова давам като сватбен подарък този герой на сина си Турв. — Кралят кимна към високия, облечен в червена роба трол от дясната му страна.

Раф забеляза, че той също носеше ужасна огърлица от човешки фаланги и костен меч от човешки пищял.

— Като сватбено ястие. Макар да не е сочен като месото на дете или жена, яките жили ще предадат на Турв силата на този герой.

Тълпата ахна и заръкопляска бурно. Това беше изумителен дар — заловените вражески воини обикновено биваха изяждани единствено от краля.

— Довечера — обяви кралят, — на сватбения пир в чест на Турв и невястата му Грая, този крадец ще бъде ритуално убит и костите му ще бъдат поднесени кървави и пресни на Турв! Дотогава го сложете в клетката, за да мога да го гледам през целия ден!

Раф беше отведен до малка желязна клетка, която висеше на яка верига. Заклучиха го вътре и го издигнаха високо над пода на залата, така че всички да го виждат — живия затворник, който довечера щеше да се превърне в празнично угощение.

19.

През остатъка от деня Раф седеше окаяно в клетката и гледаше как троловете се подготвят за вечерното пиршество.

Влекачите домъкваха огромни каменни шейни в залата през странична врата от източната страна. Върху шейните имаше кошници с храна и стомни с вода и медовина.

Докато влекачите се трепеха, кралят и придворните му пиеха и се смееха. През ранния следобед някои вече бяха изпозаспали на пода. В един момент двамата шутове хобгоблини разсмяха приятелите на краля, като замеряха Раф с плодове.

Малко след това Раф видя булката и майка ѝ да влизат в залата. Майката беше едра и с яки кокали, облечена в една от онези кафяви власеници, които май носеха повечето женски тролове. Вървеше целенасочено и не обръщаше внимание на подвикванията от страна на пияните тролове около трона.

Булката до нея напълно се различаваше от майка си. Тя бе по-дребна и вървеше срамежливо присвита. Нейната власеница беше доста по-светла. Щом я видяха, буйните тролове започнаха да побутват и ръгат с лакти Турв. Раф си помисли, че се държат като недорасли хлапаци.

Изведнъж осъзна, че женският трол е Грая, същата, заради която си беше навлякъл беди Дюм, умолявайки принц Турв да не се жени за нея.

След като беше видял как е устроено обществото на троловете, Раф разбираше колко нечувана е била постъпката на Дюм, когато се е обърнал към Турв. Някакъв нищо и никакъв си влекач да оспорва желанието на един принц!

Възмутително, но също така и проява на храброст. Дюм може и да нямаше особено пъргав ум, но несъмнено е знаел, че подобна постъпка би го обрекла на гибел.

Късно следобед при страничния вход на залата избухна суматоха.
Тълпа тролове се събра там и започна да охка и ахка.

Раф погледна...

... и видя как две фигури се отделиха от множеството и тръгнаха
към трона на краля.

Раф се вкопчи в решетките на клетката си. Очите му щяха да
изскочат от орбитите си.

Бяха Дюм и Ко.

Дюм водеше Ко на въже като пленник.

20.

Дюм грубо дръпна Ко в Голямата зала като някакво инатливо куче на каишка. Прекрасното златисто въже на Ко беше вързано на примка около гърлото на отшелника, ръцете му също бяха завързани.

Ко се препъна, когато Дюм дръпна въжето, и се просна по корем. Похитителят му започна да го влачи по пода.

— Тролове! — гръмко извика Дюм. — Аз Дюм! Неотдавна аз бяга от планина, след като отказва предизвикателство на принц Турв! Сега се връща и смирено иска предложи на крал този пленник като отплата за завръщане в племе!

Горе на подиума кралят и приближените му се обърнаха. Подсмихваха се отвисоко, но бяха любопитни.

Принцът на име Турв гледаше надолу към Дюм с особено презрение. Раф го чу как зашепна на краля.

— Татко, това е влекачът, за когото ти разказах.

Кралят се обърна.

— Онзи, който се противопостави на женитбата ти с Грая ли?

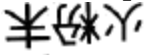
— Точно същият.

Раф беше объркан. Нима Дюм се беше обърнал срещу Ко? Изглеждаше много малко вероятно. Или може би ставаше дума за нещо друго...

— Говори, влекачо! — властно заповяда кралят.

Дюм преглътна. Очевидно беше изнервен, че се обръща към владетеля.

— Дюм намира отшелник в Пущинака, господарю.

Дюм придърпа една каменна шейна зад себе си. В нея имаше шест малки зелени бурета — същите, които Раф беше видял в колибата на Ко в блатото, с изписаните знаци върху тях и фитили, стърчащи от капациите им.

— Дюм намира и тези бурета в колиба на старец — бурета с черна сол.

Над тълпата се понесе ропот. Солта беше много ценен деликатес по тези земи. Да имаш сол в храната си, беше привилегия, запазена единствено за елита, при това само когато е налична — а ето че Дюм предлагаше цели шест бурета.

Но Раф знаеше, че буретата не съдържат сол...

И за един кратък момент той видя лъч надежда. Дюм изпълняваше някакъв план.

— Дюм носи бурета на крал като допълнителен откуп за неподчинение и се надява, че този дар ще опрости Дюм за обида на принц Турв. Но Дюм знае, че негова съдба зависи от крал.

Тролът сведе глава.

Кралят го изгледа дълго и преценяващо със злите си очи.

— Да се откаже предизвикателство, е най-тежкото престъпление в нашето общество, влекачо — каза той. — Това не е нещо, което бих простил с лека ръка. Виждам обаче по даровете ти, че си се постарал доста да изкупиш вината си. — Той погледна към тълпата. — Тъй като днес е сватбеният ден на сина ми и обидата е била нанесена на него, ще оставя принц Турв да реши съдбата ти. Турв? Искаш ли да подновиш предизвикателството си към този влекач, или приемаш отплатата и го освобождаваш от задължението му?

Турв изгледа твърдо Дюм, после хвърли поглед към смълчаната в очакване тълпа.

Раф осъзна, че като бъдещ крал решението на Турв е важно. Можеше да се представи като капризен и суров или като милостив, когато обстоятелствата го налагат. Донасянето на буретата „сол“ като допълнителен дар беше хитър ход — така за Турв ставаше много трудно да откаже предложението.

Всъщност решението беше твърде хитроумно за Дюм и Раф започна да се пита дали планът наистина е негов...

— Приемам двата дара и позволявам на Дюм да се върне в племето — на висок глас обяви Турв.

Тълпата закима и заръкопляска одобрително. Но тогава се разнесе друг глас. Гласът на Ко.

— Ваше премъдро и великолепно величество. Мога ли да говоря? — попита старецът с характерния си любезен тон.

Кралят се облегна назад на трона си.

— Развесели ме, човеко.

— Чувал съм скитащите из Пущинака тролове да казват, че преди да станете крал, вие сте прегърнал предизвикателството на битките на Бойната платформа.

Раф се намръщи. Ко наблягаше странно на определени думи — крал, предизвикателство, Бойна платформа.

Кралят се изопна на трона си.

— Правилно си чул. Аз бях шампионът на предишния крал, без нито една загуба на Бойната платформа.

— Ще има ли двубои по време на сватбеното тържество?

Ето го отново, помисли си Раф. Странното наблягане на някои думи. Троловете като че ли не забелязваха, но той забелязваше.

— Предполагам, че ще има, старче, особено при толкова много медовина — рече кралят. — Защо? Да не би да искаш да предизвикаш някого?

Събралите се тролове се разсмяха гръмко. Кралят се наслаждаваше на собствената си шега.

Ко се усмихна.

— О, не, не, ваше величество. Само ви моля, когато приключите със заниманията си довечера, да ме пуснете.

Докато говореше, Ко нито веднъж не погледна към Раф, но младежът вече знаеше, че старецът говори на него, а не на краля.

Раф се намръщи. Опитваше се да проумее смисъла зад загадъчните думи на Ко — крал, предизвикателство, Бойна платформа, по време на сватбеното тържество и когато приключите със заниманията си довечера, да ме пуснете.

Не... помисли си той.

Не беше възможно.

Нима Ко намекваше...

Но това беше лудост!

Без да подозира за предаденото тайно послание, кралят просто се изсмя на думите на Ко.

— Ха! Да те пусна! Щедростта ми си има граници, старче. Когато нощта свърши, ще изсмуквам мозъка от костите ти!

Очите на Ко се разшириха от изненада.

— О, не...

Турв пристъпи напред.

— Стражи. Отведете стареца в килиите на западната стена. — Той се обърна към Дюм. — А ти, влекачо, вземи буретата сол и ги пригответи за довечера. Цялото племе ще се наслади на дара ти. После се връщай към задълженията си. В края на краищата трябва да се пригответим за пир!

Ко беше отведен към килиите. Дюм помъкна каменната си шейна към кухните в източната част на залата.

Раф наблюдаваше и двамата и все още си мислеше за посланието на Ко, когато дочу в окачената си клетка как Турв се обръща тихо към слугите си.

— По-късно, след като се оженя, доведете Дюм на Бойната платформа. Невъоръжен. Там ще налагам коленете му с чука си, докато не започне да ме моли да сложа край на живота му.

Приятелите на краля се изкискаха.

Раф можеше да види как Дюм влачи шейната към кухните с наведена глава, отпуснати рамене, без да подозира, че току-що е бил осъден на смърт.

21.

Докато слънцето пълзеше бавно надолу към западния хоризонт и небето се покриваше с буреносни облаци, троловете от Планината на троловете се събраха в Голямата зала за сватбата на принц Турв и Грая.

През целия следобед никой не обърна внимание на Дюм, който влачеше шейни с храна и разнасяше безценните бурета сол из залата. Разположи ги по следния начин — едно горе на кралския подиум, специално за краля, и три до три от огромните колони (четвъртата, онази в североизточния ъгъл, се издигаше в района на кухните и там нямаше нужда от буре). Раф обаче следеше всяка негова стъпка и в един момент Дюм рискува да погледне крадешком към него.

После Дюм се качи горе на брулената от вятъра Зимна тронна зала с последните две бурета и, останал сам на величествената открита платформа, постави едното до зимния трон на краля. Шестото и последно буре бе разположено до северозападната колона, за да се използва от всички тролове. Дюм направи и още едно нещо.

След това буреносните облаци напълно закриха небето, нощта настъпи и започна тролската сватба.

В Голямата зала се вихреше празненство.

Лееше се медовина, тролове танцуваха, а кралят гледаше подчинените си и се усмихваше.

Той изгълта бокал силна медовина и се оригна шумно.

После започна сватбената церемония и Турв и Грая застанаха на стъпалата на подиума, с лице един към друг. Турв носеше най-великолепното си облекло, подобаващо на принц, а Грая беше цялата в бяло, с диви цветя в косата. Странно нежен и деликатен детайл за такава груба раса, помисли си Раф.

Женският трол изглеждаше нещастен. Дюм, който стоеше отстрани, също.

Кралят поведе сватбената церемония.

— Ако някой е против този съюз, нека го каже сега! — извика той.

Последва мълчание. Никой...

— Аз възразявам!

Тълпата се обърна и затърси обадилия се. После погледите им се вдигнаха нагоре като един.

Раф беше онзи, който се бе обадил.

Крал, предизвикателство, Бойна платформа, по време на сватбеното тържество.

Раф преглътна. Надяваше се да е разгадал правилно посланието на Ко.

— Възразявам да бъде празнично угощение на тази отвратителна сватба. Кралю на троловете, предизвиквам теб на двубой на Бойната платформа!

Суматохата, последвала думите на Раф, беше безпрецедентна в тролската история.

Човек да предизвика трол? Даже нещо по-изумително — предизвикваше краля! А всеки трол знаеше, че кралят има специална привилегия, когато става дума за предизвикателства...

— Какво каза! — изрева кралят.

— Казах, че предизвиквам теб, кралю на глупците, кралю на нищото! — дръзко заяви Раф, макар да имаше чувството, че сърцето му ще изскочи от гърдите. Точно това искаше от него Ко, нали? — Или отказваш предизвикателството ми?

Огромното сиво лице на краля почервения от ярост. Той изскърца със зъби.

— Предизвикваш мен? Осмеляваш се да предизвикаш мен!...

И тогава яростта на краля се смени със студена злоба.

Той кимна към шампиона си, огромния трол Грондо, и се обърна към Раф.

— Не си толкова умен, колкото се мислиш, крадецо. Макар че никой трол не може да отхвърли предизвикателство, единствено кралят се ползва с особена привилегия — ако бъде предизвикан, той може да изпрати шампиона си да се бие от негово име. Не можем да позволим глупаци да предизвикват краля, когато си поискат, нали така?

Грондо се изправи в целия си внушителен ръст и тълпата започна да скандира „Грондо, Грондо...“.

Дори Турв, който беше наред сватбената си церемония, започна да гледа кръвожадно и се включи в скандирането.

Кралят се ухили гадно.

— Внимавай какво си пожелаваш, крадецо. Щом искаш двубой, ще ти дам двубой. Свалете го долу! Нека всички се качим в Зимната тронна зала при Бойната платформа! След като крадецът бъде попилян, ще довършим церемонията и ще погълнем месото му! Към Бойната платформа!

22.

Троловете се изсипаха от единствения тунел, по който се стигаше до Зимната тронна зала, разгърнаха се и се втурнаха нетърпеливо към източната страна на огромното открито пространство, за да заемат най-добрите места, откъдето да гледат какво става на Бойната платформа.

Буреносни облаци се носеха тежко в небето. Скоро щеше да завали.

Кралят и антуражът му се настаниха на подиума, а Раф и Грондо тръгнаха през откритата зала между редиците тролове към дъсчения мост, водещ към Бойната платформа.

Докато Раф вървеше между троловете, те му се подиграваха, плюеха го и крещяха, че скоро ще пролеят кръвта му.

И тогава Раф забеляза две неща — зърна за миг едно от малките зелени бурета на Ко до северозападната колона. Освен това видя Дюм.

Добрният трол се мотаеше зад тълпата, недалеч от единствения вход към Зимната тронна зала, невидим за останалите.

Преди да успее да засече погледа му, Раф беше изблъскан по моста на Бойната платформа. Грондо го следваше.

Шутовете хобгоблини вече бяха на дървената сцена и имитираха смъртен двубой. Единият наръга другия с въображаем меч и онзи падна, притиснал ръце към гърдите си в гротескна агония. Шутовете побързаха да се ометат от платформата, когато Раф и Грондо стъпиха на нея.

Дъсченият мост беше махнат и Раф изведнъж се озова сам с трола шампион на кръглата дървена сцена, високо над източния склон на планината. Платформата представляваше идеален кръг, широк около двацет стъпки, изработен от яки дебели дъски.

О, богове, помисли си Раф. Дано наистина да бе изтълкувал правилно думите на Ко.

Бурето го накара да си помисли, че може би е разбрал стареца правилно, но пък от друга страна може да е объркал ужасно всичко...

— Изберете оръжия! — извика един трол, който сякаш изникна от нищото.

— Избирам бойния си чук! — обяви Грондо.

Тълпата нададе ликуващи викове.

— А ти, крадецо? Избирай оръжие. Не че ще ти свърши работа!

Троловете се разсмяха.

Раф се замисли за момент.

— Бладвата ми.

На платформата беше хвърлен тежък чук. Един трол бе изпратен долу при килиите, където държаха конфискуваната бладва на Раф.

Докато чакаше да му я донесат, Раф огледа отчаяно Бойната платформа. Сигурен беше, че Ко е искал Раф да предизвика краля — знаел е, че подобно предизвикателство не може да бъде отказано и следователно кралят щеше да дойде тук. Но може би Ко не е знаел за особената привилегия, с която се ползва кралят. А Раф беше видял бурето и Дюм...

Но защо? Какъв беше планът на Ко? Бойната платформа беше напълно гола. Наоколо нямаше нищо, което Раф би могъл да използва.

Погледна нагоре и откри, че благодарение на разположението на платформата извън Зимната тронна зала можеше да види назъбените бойници на върха на Тронната зала, допълнително украсени с добавените от троловете рокове.

Ако можеше да метне въже през роговете, оттук би могъл да се изкатери до Върховната стражева кула, но не беше в състояние да хвърля толкова далеч, а и точно сега, когато внушителната фигура на Грондо се извисяваше пред него, намирането на въже и хвърлянето му бе последното нещо, което би могъл да направи.

В този момент бладвата на Раф бе хвърлена на платформата и всичко беше готово.

Насъбралите се тролове се наведоха напред, като се присмиваха и лигавеха. Кралят се ухили по гадния си начин. Синът му Турв също се ухили — сватбеният му ден щеше да се помни дълго, много дълго време.

Сърцето на Раф се сви.

Явно беше разтълкувал погрешно плана на Ко и сега щеше да се изправи в смъртен двубой срещу най-добрия воин на троловете.

Грондо се извисяваше над него, невъобразимо голям, бивните му се издигаха от кичурите косми на челюстите му, стиснал с огромен сив юмрук гигантския си чук.

Раф стоеше пред него, жалък и мършав, хванал самоделната си двуостра брадва. Оръжието му не изглеждаше способно дори да одраска дебелината на кожата на Грондо.

И тогава започна да вали. Едри, тежки капки. Троловете дори не ги забелязаха. Дъждът изобщо не им пречеше.

— Не е нужно да го правим, нали знаеш — каза Раф на шампиона. — Не е нужно да се бием.

Грондо се усмихна презрително.

— Глупак. Ти не разбираш. Боят вече започна.

Грондо се хвърли напред.

Раф се метна настрани и чукут се стовари върху платформата с оглушителен трясък. Силата на удара беше такава, че от дъските се разхвърчаха трески.

Грондо замахна отново, докато гонеше Раф, но Раф отново се метна настрани.

Бум, бум, бум!

Мятане, претъркулване, мятане.

Дъждът продължаваше да се лее. Блесна светкавица.

Тълпата ревеше при всяко замахване на чука.

* * *

Докато троловете ревяха към представлението на Бойната платформа, стоящият в самия край на тълпата Дюм приближи незабелязано Грая.

— Грая — прошепна той, — ако искаш завинаги да напуснеш Планината на троловете, ела с мен веднага.

Без да каже нито дума, Грая хвана ръката му и го последва надолу по стълбите, извеждащи от Зимната тронна зала.

След няколко стъпала в теснотията на тунела, докато виковете на тълпата отекваха далеч от тях, Дюм направи нещо странно — затвори

дебелата каменна врата, единственото място, откъдето се влизаше и излизаше от залата, след което я подпря с две тежки каменни шейни, които бяха оставени наблизко.

Почти всички тролове бяха горе в Зимната зала и гледаха битката, а той току-що ги беше вкарал в капан.

По някакво чудо Раф беше все още жив, извърташе се и избягваше мощните замахвания на Грондо, като се хлъзгаше и пързеляше по мократа платформа.

Дъждът не помагаше особено на движенията на Грондо с краката и в един момент Раф успя да приклепне под една мощна атака на големия трол, замахна към него с леката си брадва и му пусна кръв!

Брадвата разряза кожата на Грондо под мишницата, на едно от малкото места, където тя беше по-мека и чувствителна.

Грондо замръзна.

Тълпата ахна.

Исполинският шампион докосна врата си и видя собствената си кръв по пръстите. Изглежда убийствено Раф.

Не беше ранен. Беше бесен.

Грондо изрева оглушително, вдигна чука над главата си и се втурна към Раф.

Ударите завляха около пъргавата фигура на Раф и ако дори един го улучеше, щеше да го просне бездиханен и всичко щеше да приключи.

Атаката на Грондо беше бърза, яростна и неумолима и не даваше възможност на Раф да отвърне. Трябваше да впрегне цялата си пъргавина, за да избягва пороя от удари, докато неочаквано Грондо предвиди едно от движенията му и го хвана в капан на ръба на платформата.

Беше му паднал в ръцете.

Раф нямаше къде да отстъпва. Стоеше открит, целият вир-вода, осветяван от блясъка на светкавиците.

Едрият трол замахна да нанесе последния удар в този двубой и Раф полетя от платформата.

23.

Раф се преметна през ръба на сцената.

За събралата се тълпа изглеждаше, че Грондо му е видял сметката веднъж завинаги с мощния си удар, но и Раф, и Грондо знаеха, че шампионът е улучил въздуха.

От отчаяние Раф нарочно се бе метнал от Бойната платформа и се вкопчи в ръба, докато чукът на Грондо профучаваше над него, пропускайки го на косъм. Сега Раф висеше на пръсти от мокрия ръб на платформата, високо над страховитата пропаст.

Но Грондо знаеше, че това не е краят.

Едрият шампион тръгна напред да види къде е изчезнал противникът му, но в същото време Раф се залюля под платформата, стиснал дръжката на брадвата си със зъби, като се вкопчи в гредите под площадката и изчезна напълно от погледа на всички тролове.

След две залюлявания Раф внезапно спря. Видя нещо, забито между две подпорни греди. Нещо, което несъмнено беше оставено тук от...

Наистина бе изтълкувал правилно посланието на Ко.

Залюля се с нов прилив на сили.

Горе в Зимната тронна зала троловете сумтяха и мърмореха изумено. Никой досега не бе виждал подобно нещо.

Грондо застана на четири крака и надникна през ръба на платформата, когато най-неочаквано главата на Раф се появи от другата страна зад него.

— Ето го там! — завикаха троловете.

Грондо се завъртя и с плашеща скорост се хвърли към Раф, който се мъчеше да се качи на сцената, стиснал брадвата със свободната си ръка...

... но Грондо се озова за миг до него, сграбчи брадвата, изтръгна я...

... само за да открие, че Раф продължава да държи нож в ръката си — кремъчният нож, който пазеше скрит в дръжката. С бързо, но твърдо движение Раф заби острието дълбоко в меката кожа под брадичката на Грондо.

Грондо замръзна с опулени очи — ножът беше достигнал до мозъка му.

Блесна светкавица.

Тълпата тролове притихна. Дори шутовете бяха замръзнали от изумление.

И тогава Грондо рухна.

Масивното му тяло залитна напред, прелетя над Раф и падна от Бойната платформа, като се понесе покрай източния склон на планината, за да се стовари върху скалите далеч долу, разпръсквайки кръв във всички посоки. Но Грондо беше мъртъв много преди тялото му да се размаже върху камъните.

Тълпата продължи да мълчи втрещено.

Подобно нещо беше нечувано.

А онова, което последва, беше немислимо.

Раф бръкна под платформата и вдигна предмета, който бе открил забит между подпорните греди.

Арбалетът на Ко.

За него бе завързано прекрасното златисто въже на стареца.

Преди троловете дори да проумеят какво става, Раф вдигна арбалета и стреля — не по тях, а нагоре, към един от роговете, стърчащи от бойниците около върха на планината.

Тъй като Бойната платформа беше леко издадена от Зимната тронна зала, изстрелът му успя.

Това беше планът на Ко. За да изпълни мисията си, Раф трябваше да излезе на Бойната платформа, да намери арбалета (оставен на мястото му от Дюм) и да го използва, за да изкачи Върховната стражева кула и да вземе еликсира.

След това трябваше да намери някакъв начин да слезе.

Изстреляната със страховита сила стрела полетя нагоре в дъжда, следвана от лъкатушещата диря на въжето, което се уви около стърчащия рог в североизточния ъгъл на бойниците и се затегна.

Тогава Раф направи най-нечуваното нещо.

Метна арбалета на рамо, хвана златистото въже и шибан от дъжда, се затича и скочи от северния край на Бойната платформа...

... залюля се...

... в дълга дъга, около и зад зимния трон, високо над северния склон на Планината на троловете.

Дръзкият му полет завърши зад подиума на краля, далеч от насъбралите се при платформата тролове.

И преди някой от тях да успее да реагира, Раф вече се катереше пъргаво и бързо нагоре по отвесното вече въже към върха на Планината на троловете. За втори път.

Надпреварата беше започнала. Само че сега беше надпревара между Раф и всички тролове от планината.

24.

Раф се покатери на бойниците и се огледа със страх.

Тук нямаше стражи — всички бяха слезли долу заради пиршеството или заради двубоя.

Раф се втурна през някакъв вход в дебелия каменна стена и откри вътрешно спираловидно стълбище, което водеше нагоре към Върховната стражева кула. Позна го — по него го бяха свалили надолу, когато го заловиха. Стълбището водеше нагоре към кулата и надолу към по-тясно стълбище, скрито в северозападната колона на Зимната тронна зала.

Докато тичаше нагоре по стъпалата, Раф чу викове отдолу: „Горе в кулата е!“, „Покрийте бойниците!“.

Троловете идваха.

Раф продължи да тича решително и целеустремено нагоре.

Стигна до стълбата, водеща към най-горната част на Върховната стражева кула, изкачи я и нахълта в лабораторията на Вилнар, топла и осветена от свещи, с огромната си колекция стъкленици, делви и хранителни продукти.

Видя Вилнар да се надига сънено от един сламеник на пода.

— Ти? Пак ли ти?

— Вилнар! Идвай с мен, ако искаш да избягаш оттук!

— Да избягам?!...

— Сега или никога!

Дребният трол взе малка торба и напъха храна.

— Сега.

— Ще ми трябва и това. — Раф отиде до страничната маса и грабна трите малки стъклени бутилки с кехлибарения еликсир. Уви ги в парцали и ги пхна в кесия, която издърпа изпод колана си.

Беше се сдобил с наградата си.

Сега трябваше да се разкара оттук.

Двамата с Вилнар забързаха към стълбата.

— Решимостта ти е впечатляваща, но само тя не е достатъчна. Какъв е планът ти сега? Те ще се изкачат в бойниците и ще нахълтат в кулата.

— Всъщност следвам чужд план — каза Раф. — Просто се опитвам да отгатна какъв е той.

Троловете бяха шокирани и объркани.

Първо, смъртта на Грондо. После невероятният скок на човека от Бойната платформа и пъргавото му катерене до върха на Планината на троловете.

Бяха го хванали, докато се опитваше да открадне техния еликсир, а сега се опитваше да го открадне отново, направо под носовете им!

— Стражи! — изрева кралят. — Хванете го или ще вечерям с вас!

Стражите се втурнаха през глава да изпълнят заповедта.

Дузина от тях отвори тайната врата в северозападната колона и се заизкачваха по спираловидното стълбище.

Шестима останаха да покриват бойниците, докато другите шестима продължиха нагоре към стражевата кула...

... когато чува зловец тътен, идващ някъде отгоре в каменния кладенец.

Бум!

Бум!

Бум!

Стражите се спогледаха объркано. Какво беше това?

Разтърсващите трясъци станаха по-силни и по-бързи. Изведнъж седем големи дървени бурета се появиха отгоре и се затъркаляха с бясна скорост надолу по стъпалата.

Първото буре блъсна изкачващия се трол със страшна сила и запрати едрото му тяло назад, отскочи и профуча покрай другите шокирани стражи. Те успяха да избегнат останалите тежки бурета, но не и без драскотини. Лавината от бурета се понесе с трясък покрай тях и продължи надолу.

Стражите забързаха нагоре и нахълтаха в стражевата кула с вдигнати чукове...

... но тя беше празна.

Нямаше никакъв крадец. Мъдрият стар трол също беше изчезнал.

Стражите се втурнаха надолу към бойниците да попитат шестимата си другари дали бегълците не са се появявали, но никой не ги беше виждал.

Те се спогледаха недоумяващо.

Междувременно някои от другите тролове се бяха насочили към вратата, водеща надолу към Голямата зала, но я намериха затворена и залостена от другата страна.

Седнал на зимния си трон, кралят изглеждаше объркан и вбесен.

Последното от буретата, запратени от стражевата кула, се удари в стената и спря в подножието на стълбището в северозападната колона на Зимната тронна зала.

Капакът му беше изритан отвътре и от него излезе Раф, увит в дебел плат и сено.

Бурето до него се заклати и Раф чу приглушен вик отвътре. Той махна капака и измъкна Вилнар.

— Насам — мрачно рече Раф, хвана трола за ръка и го задърпа след себе си.

Докато тичаха към вратата, Раф извади една от стрелите с издут връх, закрепени за арбалета, и удари върха ѝ в стената, за да я възпламени.

Раф и Вилнар излязоха на бегот от северозападната колона. Троловете около трона ги съгледаха и се втурнаха да ги гонят.

Но точно преди да изскочи на дъжда, Раф изтича покрай малкото зелено буре до огромната колона — и без да се забави нито за миг, докосна горящата стрела до фитила на капака.

Той се запали...

Раф видя троловете, събрани при запрещения изход от Зимната тронна зала и се досети, че Дюм е бил там... и в същото време осъзна, че Ко е предвидил дори път за бягство.

— Не можем да слезем! — извика Вилнар.

— Можем!

Гонен от орда тролове, Раф се втурна към западната страна на Зимната тронна зала.

Ръбът не се предпазваше от парапет. Планините се издигаха зад него, забулени от дъжда. Пред Раф и Вилнар зееше пропаст.

— Хвани се за мен! — извика Раф, когато стигнаха ръба.

Вилнар го сграбчи през кръста, докато Раф вдигаше арбалета си. И точно когато фитилът на бурето барут до северозападната колона изгоря и бурето експлодира, заличайки напълно колоната, превръщайки я за един разтърсващ миг в облак прах и камъчета, Раф се хвърли заедно с дребния трол от ръба на площадката!

Докато Раф и Вилнар скачаха от западната страна на Зимната тронна зала, зад тях се разиграваше потресаваща сцена.

Взривът бе унищожил напълно северозападната колона, от което целият покрив на Зимната тронна зала и целият връх на планината отгоре се стовари върху задната половина на откритото пространство.

С невъобразим трясък върхът се срина върху залата и се прекатури през задния северен ръб, политайки две хиляди стъпки надолу, преди да падне в езерото в подножието на планината, вдигайки във въздуха огромен воден стълб.

Поради това, че върхът падна назад, никой от онези двеста трола, които се опитваха да избягат от откритата зала, не беше убит или ранен, но неколцината стражи, които все още бяха на бойниците, полетяха надолу, като крещяха по време на цялото падане.

25.

Докато се случваше всичко това, Раф се плъзна по хлъзгавия от дъжда западен склон в горната част на Планината на троловете заедно с вкопчения в него Вилнар.

След около стотина стъпки пързаляне отхвърчаха от втори ръб и за миг се озоваха на зашеметяващите две хиляди стъпки над коловете в подножието на вертикалната западна стена на планината — същите, които стърчаха под триъгълните килии.

Докато двамата с Вилнар се носеха във въздуха, Раф се пресегна с арбалета и го закачи за покрива на малката постройка, в която се намираще задвижващият механизъм на асансьора, с който се стигаше до килиите.

Арбалетът се закачи за ръба на покрива...

... и внезапно Раф и Вилнар се залюляха назад и тупнаха с преплетени ръце и крака на дървената платформа точно под помещението — платформата с дупката в пода, през която вдигаха и спускаха кабината на асансьора.

Замаян, Раф тръсна глава и когато погледна нагоре, видя силуета на огромен трол, застанал точно пред него!

Преди да успее да помръдне, тролът го вдигна във въздуха, като го държеше здраво с масивните си ръце, и го приближи към огромното си сиво лице.

Лице, което Раф познаваше.

Това беше Дюм.

— Господарю Раф, ти луд човек, но умен, досети се за план на господар Ко. Дано остане доволен от усилия на Дюм. За Дюм много трудно запомни всички заръки на господар Ко.

— Справи се страхотно, Дюм — отвърна Раф. — Благодаря ти!

Едва тогава Раф забеляза стоящата зад трола Грая.

— Ти трябва да си Грая.

— Да. И идвам с вас.

— Радвам се да го чуя — рече Раф.

Отгоре се чуваше блъскането на троловете, които се мъчеха да разбият барикадираната от Дюм врата.

— Още не сме приключили. Трябва да спасим един старец и после да бягаме с всички сили. Дюм, макарата, ако обичаш.

Минути по-късно Дюм въртеше огромната зъбна макара, която вдигаше и спускаше асансьора. Откриха Ко в килията му в отвесната скала.

Старецът много се зарадва, когато видя Раф. Той тутакси влезе в асансьора.

— Слушаш добре, млади ми приятелю — каза Ко, докато Дюм ги издигаше. — И много се радвам, че дойде да ме вземеш на тръгване.

— Ти сам ме помоли — рече Раф. — Но наистина ли очакваше, че ще победи в двубой шампиона на троловете?

Ко сви рамене.

— Казах ти — едно търсене не би било истинско, ако е лесно. Или ще биеш шампиона им, или с мисията ти е свършено...

Прекъснаха го изтерзани викове.

Другите затворници — повечето умиращи от глад мъже и жени от южняците — ги бяха видели в асансьора и отчаяно молеха да бъдат спасени.

Раф за момент се смути.

Освен спонтанното решение да освободи Вилнар, изобщо не беше помислял да спасява когото и да било. Беше дошъл тук за еликсира и просто се бе отбил да прибере Ко, докато се махаше от това място.

И тогава чу друг глас.

— Раф! Раф!

Раф се обърна.

Беше Бадер. Стоеше разкрячен в триъгълната си килия и се взираше в него.

— Вземи ме със себе си — изграчи той. — Моля те!

Раф впери поглед в него, в бледото подобие на високомерния някога принц.

— Еликсирът е у мен, Бадер. — Той посочи кесията на колана си.
— Мога да спася племето.

— Моля те, вземи ме със себе си, Раф.

Бадер отчаяно искаше да живее, също като затворниците южняци.

В този момент Раф си даде сметка, че независимо дали са северняци или южняци, те всички са хора и ако спаси един от пленниците, ще трябва да спаси и всички останали.

— Хора, чуйте ме! Ако искате да избягате от това място, качвайте се сега! Това е единствената ви възможност за бягство!

И тъй, с помощта на мощните мускули на Дюм, започна голямото бягство от скалния затвор.

Нужни бяха четири курса за освобождаване на всичките петнайсет пленници — първо Ко и Бадер с още един мъж, после останалите на групи по четирима.

Раф посрещаше всеки курс на платформата и ги изпращаше по пътя им с думите: „Вървете! Не поглеждайте назад!“.

Бадер не се нуждаеше от втора покана. Побягна незабавно в недрата на планината, а Раф остана на платформата да освободи останалите пленници.

Блъскането по вратата горе продължаваше и докато помагаше на последния затворник — млада жена от южняците — да излезе от асансьора, Раф чу силен трясък, последван от гневните викове на троловете.

— Пробиха барикадата на Дюм — каза той на Ко. — Да се махаме!

26.

Следвайки групата бегълци, Раф, Ко, Вилнар, Дюм и Грая се втурнаха обратно в Голямата зала на планинския крал.

Тропотът и виковете на троловете, които ги преследваха по стълбището и тунелите зад тях, отекваха в ушите им.

От бързината зависеше животът им.

Тичащ последен, Раф стигна до спираловидното стълбище, което се виеше около една от колоните на Голямата зала. Погледна назад и видя сенките на преследващите ги тролове, приближаващи изхода на тунела, и чу тропота на краката им.

Докато слизаше надолу по стъпалата и стигна до тавана на Голямата зала, той докосна колана си да провери дали еликсирът си е още на мястото...

... и не напипа нищо. Погледна колана си.

Кесията я нямаше.

— Какво, по дяволите...

Нима я беше изпуснал? Нима...

— Раф! Побързай! — извика му Ко.

— Изгубил съм елик...

И тогава Раф го видя.

Погледна към залата точно навреме да види как Бадер се втурва през огромния изход, стиснал здраво в ръка кесията на Раф.

Очите на Раф едва не изскочиха от орбитите.

„Бадер! Отмъкнал я е, докато съм освобождавал другите пленници.“

Гневът му не трая дълго, защото точно тогава, само на десет стъпала зад него, се появи първият трол и нададе ужасяващ рев.

Раф побягна по каменното стълбище, като вземаше по три стъпала наведнъж, а отгоре се появиха още тролове.

След като бяха разбили барикадата горе, сега цялата орда от двеста разярени трола се изсипа и по четирите стълбища, обикалящи колоните на Голямата зала!

Беше страховита и смайваща гледка — масата тролове приличаше на мравки, спускащи се по четирите спираловидни стълбища в опит да пресекат пътя на бягащите пленници, и особено на онзи, който според тях отнасяше еликсира им.

Южняците се втурнаха през главния изход след Бадер, но доста зад него. Изскочиха в бурната нощ и забързаха по стръмното кралско стълбище към Главната порта в подножието му. Вратата и стълбището, запазени единствено за краля и приближените му, сега се използваша като основен път за спасение от бягащите затворници.

Раф скочи тичешком на пода и видя, че и четирите колони бяха посивели от тролове. Настигна Ко при изхода, докато Дюм, Грая и Вилнар се втурнаха навън в дъжда и продължиха надолу по стълбището.

— Раф! — извика Ко. — Буретата! Стреляй по буретата!

Раф се обърна и ги видя — другите три бурета барут на Ко, разположени из Голямата зала, в основата на три от четирите колони — същите, които беше разнасял Дюм.

Но точно в този момент Раф осъзна нещо друго — нещо по-голямо от собственото му спасение и това на другите затворници.

За най-голяма изненада на Ко Раф побягна обратно в Голямата зала на планинския крал, но се насочи надясно, към източната страна, към най-близката колона.

— Какво правиш! — извика старецът. — Използвай горящите стрели да запалиш буретата!

— Върви — викна му Раф. — Омитай се по-скоро оттук!

— Но, Раф...

— Припомни си собствения си урок — за да повалиш четирикрак звяр, е нужно да нараниш само два от краката му. А сега върви!

Ко поклати глава и се втурна през изхода, оставяйки Раф на безумието му.

Докато тичаше, Раф извади запалителна стрела, възпламени я с удар в стената и я зареди в арбалета.

И докато троловете се насочваха към него, стреля диагонално през залата.

Стрелата се понесе през обширното пространство и горящият ѝ връх проби зеленото буре до северозападната колона.

Бурето избухна, пропуквайки основата.

В следващия момент огромната колона рухна. Троловете на нея се разлетяха във всички посоки.

Планината се разтресе.

Но залата си оставаше цяла.

Раф стигна колоната, към която тичаше — югоизточната — и грабна малкото буре в основата ѝ.

Троловете по тази колона, водени от краля и принц Турв, почти бяха слезли по стълбището и се намираха буквално над главата на Раф.

Без да обръща внимание на тропота и яростните им резове, Раф спокойно зареди арбалета с друга горяща стрела, прицели се в отсрещната колона — югозападната — и стреля.

Стрелата отново полетя през залата и се заби в бурето точно когато първият трол скочи от стълбището и се понесе право към Раф.

Бурето избухна.

Югозападната колона също рухна с оглушителен трясък и троловете по нея се разлетяха и изпопадаха на пода.

И тогава таванът на Голямата зала се пропука. Заваляха огромни скални късове. Без двете колони вече нищо не поддържаше огромната тежест.

И докато Раф изхвърчаше през изхода в източната стена с буре под мишница и се втурваше по пътя на влекачите, великолепият таван на Голямата зала на планинския крал се стовари върху гъмжилото от тролове, които бяха смазани от унищожителната каменна лавина.

Залата на планинския крал вече не съществуваше.

Но това не беше краят.

След разрушаването на залата цялата Планина на троловете започна да се срутва.

Изстрелите на Раф не бяха напосоки — тъй като бе разрушил колоните в западната част на залата, планината сега се сригваше в тази посока.

Осветена от светкавици и забулена от дъжда, горната половина на Планината на троловете, вече изгубила върха си, се наклони с невъобразим грохот на запад, отчупи се от основата си и започна да пада бавно като отсечено дърво. Свличащите се канари се разтрошаваха, превръщайки се в невъобразим облак прах.

Цялата огромна планина изчезна в този облак, докато се стоварваше върху най-близкия връх на запад.

Ко, Вилнар, Дюм и Грая едва успяха да се спасят от падащия връх. Докато рухваше на запад, той отнесе със себе си горната половина на кралското стълбище, но за тяхно щастие те тъкмо бяха минали мястото, където земята се разцепи.

Раф също успя да се спаси.

В безопасност на източния склон, с последното малко буре под мишница, той гледаше как огромният планински връх се отчупва от основата си и пропада.

Озова се на върха на рампата на влекачите, до две каменни шейни.

Валеше толкова силно, че се бе образувал малък поток, който течеше по пътя като по някакъв широк канал.

Раф си помисли дали да не използва една от шейните и да се спусне по рампата, но реши, че никога не би могъл да я помръдне, затова просто се затича по хлъзгавия път.

Не успя да направи и двамайт крачки надолу, когато гневен вик отзад го накара да се обърне.

Тролският крал стоеше над него, покрит от глава до пети в прах, с изкривено от ярост лице и пламнали очи.

— Ти! — изкрещя той.

Дъждът бързо се смеси със слоя прах по огромното му тяло, превръщайки го в кални струйки, подобни на някаква страховита бойна татуировка.

Кралят също забеляза шейните и без никакво усилие сграбчи едната и я хвърли на пътя. Скочи в нея, оттласна се силно и се понесе

надолу към Раф по хлъзгавата рампа.

Раф беше изправен пред избор — да бъде смазан под тежестта на каменната шейна или да се метне от ръба на пътя и да умре по този начин.

Шейната се носеше към него, набирайки скорост. От постоянното използване през годините каменният път беше гладък като стъкло. В тази буря, с потока, който течеше по него, пътят се беше превърнал в истинска високоскоростна пързалка.

Вместо да попадне под шейната или да се хвърли в пропастта, Раф направи друго — скочи нагоре в шейната, все още сграбчил бурето с барут, блъсна се в тролския крал и благодарение на допълнителната тежест на бурето бутна едрия трол и той се стовари долу.

Сега и двамата бяха на шейната, която продължаваше да набира скорост надолу.

Раф се надигна точно навреме да избегне страничния удар на вбесения трол.

Запази равновесие, докато шейната вземаше завоя на пътя и се насочваше към Главната порта.

Когато се озоваха в подножието на планината — горната ѝ част продължаваше да се срутва и огромни канари се търкаляха надолу сред хаоса от дъжд и светкавици — Раф видя края на пътя.

Пътят свършваше в малка дървена постройка за товарене, построена под якия каменен мост на Главната порта. Зад постройката нямаше нищо, освен отвесна стена надолу към дълбоката клисура под портата.

Ако не успееш да намалят скоростта веднага, Раф и тролският крал щяха да изхвърчат направо през дъските към гибелта си.

Кралят замахна. Раф приклепна да избегне удара. Стоеше с изненадващ баланс върху лелящата шейна — баланс, на какъвто тролът не беше способен.

Шейната се носеше главоломно надолу по склона.

Кралят не беше на себе си от ярост. Замахна отново, но Раф избегна удара и точно когато шейната се озова под моста, стисна бурето и отскочи нагоре, колкото се може по-високо, протегнал свободната си ръка. Успя да сграбчи една от гредите, докато шейната с краля продължи напред, разби дъските на постройката като съчки и полетя над клисурата.

Краката на Раф се люшнаха към бездната, но той успя да се задържи, след което цопна тронаво в течащия по пътя поток.

Последният му спомен от жестокия крал на троловете бе как омазаното му с кал лице изчезва в мрака, изкривено от шока от поражението. Той се изгуби в тъмнината надолу с дъжда, за да не бъде видян никога повече.

Изтощен, окървавен и подгизнал до кости, Раф изкачи няколкото последни стъпала и се озова при Дюм и Ко при Главната порта.

Откри ги — с Вилнар, Грая и пленниците южняци — да стоят отчаяно при портата, загледани към мястото, където доскоро се намираше стражевата кула с дългия въжен мост.

Раф видя причината за ужаса им.

Въженият мост висеше безполезно от стълбовете от тяхната страна на пропастта.

— Беше онзи от твоето племе — рече Ко. — Сряза моста след себе си, след като премина.

— Бадер... — изпъшка Раф, като си мислеше и за еликсира, който принцът беше откраднал.

Явно си беше помислил, че с прерязването на моста е обрекъл Раф на залавяне и смърт в ръцете на троловете, докато самият той щеше да се завърне триумфално при племето.

Дъждът продължаваше да се излива върху Раф и сподвижниците му, които размишляваха трескаво върху окаяното си положение.

Раф обаче обърна гръб на моста.

— Няма значение. И без това не възнамерявах да се махна по този път. Има още едно нещо за правене.

27.

На фона на съсипаната Планина на троловете, която се извисяваше наполовина на онова, което беше, Раф забърза надолу по пътя към бента в подножието.

Там той постави последното зелено буре барут в средата на бента и запали фитила.

Секунди по-късно, след като се отдалечи достатъчно от натрупаната купчина канари, огромна експлозия разтърси бента. Натрошени скали се разлетяха във всички посоки и...

... огромна маса вода рукна с гигантска сила през зейналата дупка, разрушавайки с лекота останалата стена, след което се понесе на могъща вълна по сухото кално корито, излизащо от Черните планини.

Раф се усмихна мрачно.

Реката беше като преродена.

28.

След като троловете бяха заличени, смазани в собственото си леговище, и след като се бяха сдобили с еликсира, макар и не по начина, по който възнамеряваше, Раф беше готов да потегли към дома.

Когато течението на реката се поуспокои, той и останалите разглобиха дървения док на троловете до бента и се заеха да построят няколко широки сала.

Докато работеха, Раф разговаря с неколцина от племето на южняците и установи, че са честни и свестни хора — което беше точно обратното на всичко, което му бяха говорили за тях.

Раф се замисли върху откритието си.

Толкова много от нещата, на които го бяха учили, се бяха оказали неистини — за земята на север от планините, за проклетията на южняците. Започна да се чуди дали хората не приемат твърде прибързано нещата, които им се казват.

Както и да е, работата по саловете приключи и не след дълго Раф и групата плаваха надолу по широката свободна река, напускайки земите на троловете.

В Пущинака реката бе заляла тресавищата и блатата и по едно време Раф видя мястото, където двамата с Ко бяха срещнали за първи път Дюм — само че сега коварната кал около Разрушения мост бе на дъното на реката и вече не представляваше опасност.

Макар да изгаряше от нетърпение да се върне при Кира, Раф спря при колибата на Ко. Там старецът слезе от сала заедно с троловете Дюм, Грая и Вилнар.

— Благодаря и на двама ви за всичко — каза Раф на Дюм и Ко. — Сега щях да съм в търбуха на тролския крал, ако не беше коварният ти план, Ко, и хитроту му изпълнение от твоя страна, Дюм.

Ко кимна.

— За мен беше удоволствие. Винаги съм смятал, че у теб има нещо, Раф, но храбростта ти се оказа по-голяма, отколкото предполагам. Надявам се сестра ти да оздравее и двамата да живеете дълъг и смислен живот.

— Трябва да ти върна и това. — Раф подаде на Ко арбалета му.

— Задръж го — рече Ко. — Разглови го и виж как работи. Може би ще успееш да създадеш своя версия.

Вилнар пристъпи напред и се ръкува с Раф.

— Позволи и аз да ти благодаря, млади човече. Не беше длъжен да ме освобождаваш и да ме вземаш със себе си, но го направи. Завинаги ще ти бъда длъжник.

— Къде ще отидеш сега? — попита Раф.

— Ще остана с Ко за известно време. Би ми било приятно да поговоря за философия с равностоен ум. После смятам да тръгна обратно към равнините, които някога наричах дом. Нали знаеш приказката — веднъж полски трол, завинаги полски трол. Ще бъде прекрасно отново да живея под широкото синьо небе. Това е дар, който ти ми даде.

Накрая Раф се обърна към Дюм.

— А какво ще стане с теб, големи мой приятелю?

Дюм пое ръката на Раф в огромната си сива лапа.

— Странно, но Дюм не тъжен, че тролове довършени. Тролско общество жестоко. Сега Грая и Дюм последни тролове по тези земи. Май тръгнем на север да намерим студено място да живеем в мир, далеч от човеци. Не всички човеци добри като господаря Раф и не харесват тролове да живеят наблизо. Благодаря отново, че спаси живот на Дюм.

— Мисля, че спокойно можем да кажем, че си върна дълга — усмихна се Раф.

Неочаквано Дюм го сграбчи в прегръдката си, като едва не го смаза.

— Време е да се прибера при племето си — рече Раф и погледна към долината.

Ко му се усмихна загадъчно.

— Ти постигна много, млади Раф, и научи много, но се боя, че трябва да научиш още един урок и че той ще бъде тежък.

— Какво искаш да кажеш?

— Всъщност вече ти го казах — рече Ко. — Но не мога да ти го кажа отново. Сам трябва да го откриеш.

Раф кимна предпазливо.

— Довиждане, Ко.

— Довиждане, Раф. За мен беше удоволствие да ти помагам в благородното ти търсене. А сега върви и си живей живота.

29.

Така Раф се върна на сала си и отплава надолу по преродената река.

Докато пътуваше, потъна в мисли. Картини от приключението преминаваха през ума му — как си пробива с бой път през царството на хобгоблините, как се прехвърля под моста до Планината на троловете, как се сражава с Грондо на Бойната платформа.

Спомни си и някои коментари, които бе чул по време на търсенето си. Първият беше на Вилнар във Върховната стражева кула: „Слушай внимателно, млади човече! Болестта не е никакво проклятие, поличба или черна магия. Тя е причинена от липсата на хранителни вещества — хранителни вещества, характерни за портокалите, жълтите и зелените лимони. Това е всичко. Което означава, че еликсирът изобщо не е вълшебен, а просто сок, направен от същите тези плодове“.

И на Ко: „Когато тръгнеш да търсиш еликсири, първо се увери, че знаеш какво е еликсир“.

Докато салът се носеше по течението на реката, Раф дълго размишляваше върху тези думи.

Накрая стигна до долината и се сбoguва с южняците. Но преди те да отплават, той им даде един последен дар. Каза им как да се изцелят от болестта — просто като пият сок от лимони и портокали.

Южняците му благодариха сърдечно за това знание и обещаха, че името му ще се помни дълго в племето им. После продължиха пътя си по суша и се завърнаха в земите си по пътека, която заобикаляше владенията на северняците. Макар да уважаваха Раф, смятаха, че другите северняци няма да се зарадват да видят как южняци минават през земите им.

И тъй, Раф измина остатъка от пътя сам.

След известно време се озова на територията на северняците и слезе на сушата. Събра лимони от една горичка и продължи към селото.

Излезе от гората и се закова на място.

Нощта се бе спуснала. Видя сиянието на много огънове в центъра на селото. Чуваше се бърз барабанен ритъм и радостни напеви.

За момента пропъди видяното от ума си и забърза към колибата им, където завари Кира, сама на сламеника, плувнала в пот, потънала в неспокоен сън. Събуди я внимателно, изстиска лимоните и ѝ даде сока. Тя малко се поуспокои, зарадва се на благополучното му завръщане и отново заспа. Раф не очакваше сокът — еликсирът — да подейства незабавно, но веднага усети, че изцелението ѝ започва.

Едва тогава насочи вниманието си към барабаните и пеенето. Остави оръжията — ножа и арбалета — в колибата и тръгна към централния площад.

Мръсен, окървавен, насинен и раздърпан, Раф се появи на площада. Всички празнуваха и се радваха. Племето танцуваше и пееше около големия огън.

Вождът — подобно на тролския крал в залата му — седеше на дървен трон начело на празненството, а до него стоеше Бадер, невероятно горд, с трите бутилки безценен еликсир, вързани на кожени ивици около врата му.

Лилибала, дъщерята на вожда, седеше при тях и от време на време посягаше да отпие глътка от еликсира. Ококореното момче на име Тимбук прислужваше с благоговение на Бадер.

Час по час някое момиче от племето изтичваше при Бадер да го целуне по бузата. Той се усмихваше самодоволно — беше героят, завърнал се с безценното лекарство и можеше да си избере която си поиска от тях.

Това беше повече, отколкото Раф можеше да понесе.

— Тишина! — извика той сред врявата. — Тишина! Млъкнете!

Барабаните замлъкнаха. Танците спряха. Очите на всички се обърнаха към него.

— Я, и ако това не е... — започна вождът.

— Млъквай — срязва го Раф и събралото се множество ахна.

Очите на вожда се разшириха от гняв. Никой от племето не си бе позволявал да му държи такъв тон.

Бадер не беше така шокиран. Той изгледа хладнокръвно Раф.

— Раф, толкова се радвам, че се върна от пътуването си. Не знам къде си бил, но много неща се случиха, докато те нямаше. Изправих се срещу троловете, унищожих кралството им и се върнах с еликсира. Племето ни е спасено и аз съм неговият герой. Северняците са свободни от тиранията на троловете и от ужасната болест, която ни мореше. О, и като наследник на трона на величайшия ни вожд ти обещавам, че ще ти отрежа езика, ако отново се обърнеш към баща ми по такъв начин.

— Ще ми отрежеш езика, когато прелетиш над планината, Бадер — отвърна Раф и всичките отново ахнаха. — И двамата бяхме в кралството на троловете и аз бях този, който се добра до еликсира. Ти го открадна от мен и избяга.

Бадер се разсмя.

— Каж ми честно, Раф, да не би да очакваш, че някой ще ти повярва? Аз съм воин. Ти си слабак. Да не би да си мислиш, че някой е забравил двубоя ни по време на игрите миналата година? Кой според теб е по-вероятно да победи троловете, ти или аз?

— Как се прави еликсирът, Бадер? — неочаквано попита Раф. — Знаеш ли?

Изненаданият Бадер се намръщи. Не знаеше как да отговори.

— Какво ще направиш, когато тези бутилки свършат? — продължи Раф. — Аз обаче знам как се приготвя еликсирът и мога да приготвя още от него.

Събралото се множество започна да мърмори и да си разменя погледи.

Бадер забеляза това и се окопити. Повиши глас, повече заради тълпата, отколкото заради Раф.

— Стига глупости! Ние празнуваме! — Той се обърна към другарите си воини. — Братя, махнете това досадно момче от очите ми. Надутите му приказки помрачават праз...

Оглушителен рев прекъсна Бадер, когато една колиба наблизко се пръсна на трески и тролският принц Турв изскочи на площада!

Раф се обърна и цялото му тяло се изопна като тетива.

Тролът стискаше огромен чук в юмука си. Огърлицата от пръсти стоеше накриво на врата му, на устата му беше избила пяна, а в

очите му гореше пламъкът на безумието. След хаоса от унищожението на Планината на троловете принцът на троловете беше полудял.

Тълпата се пръсна, хората се разбягаха в сенките и се изпокриха зад колибите около централния площад.

Вождът, Бадер и воините се скриха уплашени зад дървения трон.

Само един човек от племето не помръдна.

Раф остана на място в центъра на селото до горящия огън, напълно неподвижен, без да откъсва поглед от трола.

— Тук съм, за да отмъстя на онзи, който открадна нашия еликсир и разруши планината! — разярено изрева Турв. — Кралството щеше да е мое! Мое! А сега от него не остана нищо!

При тези думи Тимбук се подаде плахо от скривалището си.

— Героят е тук, мръсен трол. Името му е Бадер! — извика той и го посочи. — Ето го и отново ще те победи!

Тролският принц погледна към Бадер и изсумтя презрително.

— Когато видях този за последно, той бягаше като лигава жаба!

Тролът направи лъжливо движение към Бадер и уплашеният син на вожда понечи да побегне, но се спъна в един камък и се просна по очи върху бутилките с еликсира. Те се пръснаха и жълтата течност се разля на земята.

— Не — каза Турв и се завъртя бавно. — Онзи, когото търся, е...

Погледът му се спря върху Раф.

— ... този! Той унищожил кралството ми.

Изпокрилите се наоколо хора замърмориха изненадано.

Тролът се хвърли към Раф и там, в центъра на селото, заобиколени от племето на северняците, двамата се изправиха един срещу друг.

Битката беше страховита. Полуделият трол замахваше диво с чука си, докато невъоръженият Раф отскачаше и прилякаше, използвайки бързината си като предимство. Никой от племето, нито воин, нито някой друг, му се притече на помощ.

В един момент Турв се хвърли сляпо напред и Раф профуча покрай него, като отмъкна нещо от колана на трола — острия меч, изработен от човешки пищял. Раф бързо се метна настрана, прелитайки през огъня, изтъркаля се и пъргаво скочи на крака от другата му страна. Турв заобиколи огъня и с тежки крачки се понесе след него.

Внезапно Раф се озова очи в очи срещу големия трол и се хвърли напред с протегнатата ръка, стиснал собствения костен меч на Турв. Заби остро оръжие дълбоко в окото на трола, достигайки до мозъка му.

Турв застина наскоро крачка. Чукът падна от ръката му.

После тролът рухна на колене и застина отново, след което се килна напред и се просна по очи, забивайки меча още повече, докато върхът му не изскочи от тила с пръски кръв и мозък.

Принцът на троловете лежеше мъртъв в краката на Раф.

Племето беше притихнало в нямо възхищение.

Хората започнаха да излизат от скривалищата си на светло, вперили невярващи очи в Раф и в поваления трол.

После погледнаха към Бадер и управляващото семейство, което още се криеше зад трона.

Бадер напипа гърлата на счупените бутилки, висящи на врата му. Безценната жълта течност се бе разляла на земята.

— Бадер излъга... — обади се някой. — Излъга ни!

— Къде е смелостта ти сега, Бадер? — ядно попита друг.

Дори Тимбук зяпна невярващо сина на вожда.

— Раф е направил всичко това, не ти... — рече той.

Раф изгледа дръзко управляващото семейство. После се обърна към съплеменниците си с тон, на който не подозираше, че е способен.

— Напускам тази долина и това племе. Въпреки всичко, което са ви казвали, отвъд планините на север има плодородни равнини и смятам да положа началото на ново племе там. Вземам със себе си знанието за болестта — причината за появата ѝ и лекарството. Ако искате да останете с тези „воини“, ваша си работа. Нека те да се грижат за вас. Но ако искате да дойдете с мен, заповядайте. Тръгвам на зазоряване и няма да чакам никого.

С тези думи той се обърна и напусна осветения площад, без да поглежда назад, оставяйки изумените си съплеменници, унизеното семейство на вожда и трупа на трола до пращящия огън.

На следващата сутрин почти цялото племе последва Раф, когато той напусна завинаги долината.

Сред тях беше и Тимбук. Само шепа роднини останаха в селото с бившето управляващо семейство.

Новото племе на Раф пое на север, като спря за кратко при лимоновата горичка край реката.

Раф нареди на последователите си да откъснат колкото се може повече лимони и да изстискат сока им. Този сок беше даден на болните, включително и на Кира, и само след няколко дни те започнаха да показват признаци на подобрене. Кожата им се изчисти от циреите и венците им възвърнаха цвета си.

По пътя към новия им дом Раф спря на още едно място — в Пущинака.

Той остави новото си племе и отиде сам при колибата на Ко в блатото. Тя беше пуста.

Раф остави на стареца следната бележка:

Скъпи Ко,
Научих последния си урок, и го научих добре.
Спомних си думите ти: „Когато тръгнеш да търсиш еликсири, първо се увери, че знаеш какво е еликсир“.
Сега знам.
Еликсирът не е вълшебна течност, а знание. Пълните с вълшебни течности бутилки рано или късно се изпразват, но знанието пребъдва.
Сигурно ще се зарадваш да научиш, че използвах новото си знание да помогна на сестра си и племето си. Напуснахме долината в търсене на нови земи на север.
Бъди здрав, Ко, и още веднъж, благодаря за мъдростта ти.

Твой приятел: Раф

Раф излезе от колибата и следван от новото си племе, тръгна на север.

Не знаеше, че през цялото време, докато беше в постройката, е бил наблюдаван отдалеч — от Ко и от мъдрия трол Вилнар.

Ко се усмихна, докато Раф се отдалечаваше. Усмихна се още по-широко, когато прочете бележката му.

Повече никой не го видя по тези земи. Никой не знаеше къде са отишли двамата с Вилнар.

Дюм и Грая изживяха дните си в мир и спокойствие в едно далечно кътче на Черните планини.

Останалите от племето на северняците, които всъщност бяха само членове на рода на Бадер, скоро бяха поразени от ужасната болест и измряха един по един.

Раф и Кира намериха нов живот в равнините на север от Черните планини. Там племето на Раф процъфтяваше под мъдрото му ръководство. Той продължи да ги води още много години, като винаги насърчаваше децата да откриват нови знания, да се стремят към мъдростта и да се съмняват в старите истории. Е, във всички истории с изключение на една, която самият Раф разказваше всяка година по време на жътва — историята за невероятното му приключение в Планината на троловете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.